

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

XXXIV. ÉVFOLYAM

10. SZÁM

1989. OKTÓBER

ÁRA: 3 FORINT

Őszi táj
Majsa Mária festménye

Rendkívüli elnökségi ülés

Rendkívüli ülést tartott a Postások Szakszervezetének Elnöksége 1989. szeptember 29-én. Az ülést azért kellett soron kívül összehívni, mert szükséges volt a testület állásfoglalása a Magyar Posta szervezet-korszerűsítése című előterjesztéshez. A Minisztertanács ugyanis október 4-i ülésén tervezte a téma megvitatását a KÖHÉM előterjesztésében.

Mint ismeretes, szeptember 8-án az országos alapszervezeti titkári értekezlet a központi vezetőséggel együtt megfogalmazta azokat a feltételeket, amelyeknek a megvalósítása elengedhetetlenül szükséges ahhoz, hogy a három önálló vállalat létrejölessen. Ezek a következők voltak:

- a posta, illetve a három vállalat tényleges versenypozícióba kerüljön;
 - az átszervezés végrehajtása ne kötődjön 1990. január 1-jéhez, mert a hátralevő három hónap nem elegendő a középfokú postaszervek belső szervezeteinek kialakításához;
 - mindhárom alapvállalat egyértelműen legyen működőképes. Különösen élesen vetődött fel ez a kérdés a klasszikus postánál, miután ez az üzletág az elmúlt időszakban csak minimális fejlesztéshez jutott;
 - a szétválás előtt egyszeri, minimum 25 százalékos bérintézkedés, és emellett — a jövőre nézve — érvényesüljön a követő bérmechanizmus;
 - a foglalkoztatási biztonság ne csak az átszervezés pillanatában, hanem az utódvállalatoknál is szerződéssel legyen garantálva;
 - a szociális ellátás változatlan mértékben érvényesüljön mindhárom vállalatnál;
 - a szerzett jogok teljes körre maradjon meg.
- Az ülésen a Magyar Posta elnök-vezérigazgatója, **Köteles**

Zoltán és a KÖHÉM képviselőiben jelen levő Doros Béla miniszterhelyettes elfogadta a testület döntését, felvállalta annak képviselőjét a felsőbb szervek előtt.

A szeptember 19-i minisztériumi kollégiumi ülésen — az előterjesztéssel kapcsolatban — a vélemények eltértek. Ezért nem született végleges megállapodás. Úgy döntött a kollégium, hogy a hónap végéig ismét napirendre tűzi ezt a témát, és akkor már végleges döntést hoz.

A két ülés közötti munka nem nevezhető egyik fél részéről sem könnyűnek, de végül is eredményre vezetett, mivel a minisztérium által a Minisztertanács elé terjesztendő anyag szinte mindazt felvállalta, ami a szeptember 8-i központi vezetőségi ülés határozatában megfogalmazódott. Így a Minisztertanács elé kerülő előterjesztés tartalmazza többek között, hogy

- a szervezet-korszerűsítés csak akkor hajtható végre, ha gazdaságilag működőképes vállalatok alakulnak;
- a hírközlési szolgáltatások általános árszínvonalát évente a begyűrűző inflációval emelik;
- folyamatos költségvetési támogatásra van szükség a távközlési program megvalósításához, a Posta Vállalat beruházásaihoz (60-70 százalékos mértékben) és a Műsorszóró Vállalat beruházásaihoz (50-70 százalékos mértékben). Ez pedig azt jelenti, hogy mindhárom vállalat kap állami támogatást;
- adóterherrel járó bérfejlesztés esetén adómentesség szükséges;
- a bérlemaradás kompenzálásaként egyszeri bérfejlesztés szükséges mindegyik vállalatnál — amelynek a postánál és a hírközlésnél minimum a 20 százalékot el kell érnie. A Posta Vállalatnál a követő bérmechanizmus elveinek megfelelő mértékű teljes bérfejlesztés kell.

A fentiekből látszik, hogy a kv-határozatban és a minisztériumi előterjesztésben foglaltak között egy lényeges, és a postás dolgozók szempontjából meghatározó lényegi eltérés az egyszeri bértámogatás mértékében van. Sajnos az elnökség ezt a mértéket kénytelen volt elfogadni, ugyanis konkrét számadatokkal csak ez a százalék mutatható ki bérlemaradásként.

Ugyanakkor az elnökség nem tud azonosulni azzal, hogy a bértámogatás mértékénél nem vesznek figyelembe számadatokkal nem bizonyítható, de a postás dolgozókat sújtó olyan körülményeket, amelyek lényegesen nehezítik a munkavégzés körülményeit. Az elnökség végezetül mindezek tükrében úgy foglalt állást, hogy kénytelen ezt a 20 százalékos számadatait birtokában elfogadni, de továbbra sem mond le a központi vezetőség által meghatározott 25 százalékos bérfejlesztésről.

Mindezeket túlmenően úgy értékelte, hogy a postás dolgozók követelését szükséges közvetlenül a Minisztertanácshoz eljuttatni, és nyomatékosan felhívni a figyelmet arra, hogy mekkora változást okoz a postás dolgozók döntő többségének élet- és munkakörülményeiben ez az átszervezés, illetve — majdan az új postatörvény megjelenését követően — a posta monopóliójának megszüntetése.

Ezért az elnökség nyílt levéllel fordult **Németh Miklós** miniszterelnökhöz, amelyben felsorolta, hogy melyek azok az alapfeltételek, amelyeknek megvalósítása elengedhetetlenül szükségesek a posta átszervezéséhez.

A nyílt levél továbbá foglalkozik mindazokkal a témákkal,

amelyeket a központi vezetőség szeptember 8-i ülésén határozott. Az elnökség ezt a formát azért tartotta szükségesnek, mert egyébként nem látta biztosítottak, hogy a postás dolgozók helyzetét a Minisztertanács részleteiben megismeri. (A Minisztertanács előreláthatólag október közepén fogja tárgyalni a posta átszervezését.)

Második napirendként tárgyalta az elnökség az alapszabály-tervezet társadalmi vitájának indítását. (A tervezet a Postás Dolgozó júniusi számában megjelent.) Az elnökség szükségesnek tartja, hogy a viták során legyen arra idő és lehetőség, hogy mindenki elmondhassa véleményét. Megítélése szerint csak a tagsággal együtt tudunk olyan alapszabályt kialakítani, amely biztosítja azokat a jogokat és kereteket, amelyek alapjai lehetnek egy harcos és hatékony szakszervezetnek.

Ezt követően került sor a postai és távközlési tevékenységet ellátó dolgozók sztrájkszabályzat-tervezetének közbeszóló tárgyalására. Azért közbeszóló, mert a szabályzat eddigi megvitatása során a vélemények igen eltértek. Voltak, akik a viták során úgy értékelték, hogy szükséges és indokolatlan a törvényben foglaltakon túl a postai szabályozás, mert ez csak tovább szűkíti a törvény adta lehetőségeket. Elhangzottak olyan vélemények is, hogy nem ilyen szabályozás kellene, hanem egy precízebb, rövidebb, közérthetőbb végrehajtási útmutató. Az elnökség úgy foglalt állást, hogy szükséges a postai szabályozás, éppen a munkavállalók érdekében. A postai sztrájkszabályzat végleges kialakítása a központi vezetőség soron következő ülésének feladata lesz.

B. Gy.

Az elnökség szeptember 29-i határozata

A központi vezetőség alapszervi titkárokkal kibővített ülése 1989. szeptember 8-án megtárgyalta a Magyar Posta szervezet-korszerűsítési javaslatát. Határozatában rögzítette a javaslatról kialakított álláspontját.

Szeptember 19-én a KÖHÉM minisztériumi kollégiuma tárgyalta a Magyar Posta szervezet-korszerűsítési javaslatát. Ezen az ülésen egyes kérdésekben a vélemények eltértek. Ezért olyan határozat született, hogy a végleges miniszteri, illetve minisztertanácsi döntés előtt szeptember végéig az érdekltek között ismételt egyeztetésre kerüljön sor. Az egyeztető tárgyalások alapján az elnökség az alábbi határozatot hozta.

1. Az elnökség a létrehozandó új szervezeti formákra hozott javaslatot támogatja. E javaslat eleget tesz a központi vezetőség határozatában megfogalmazott azon követelményeknek, hogy:
 - első lépésben a távközlési vállalat is államigazgatási irányítású vállalati formában működjön;
 - részvénytársaság alapítására csak a részletes és alapos **vagyonértékelés** után kerüljön sor.
2. Megerősítette a központi vezetőség azon állásfoglalását, hogy a szervezetmódosítás csak úgy hajtható végre, ha a létrehozandó vállalatok hosszabb távon is **működőképesek**. Ezért nem tartja elegendőnek, hogy az előterjesztés a gazdasági működőképességet csak az 1990. évre mutatja be.
3. Különösen élesen vetődött fel a működőképesség biztosítása a Posta Vállalatnál. Ugyanis a postaforgalom minimálisan nyereséges, sőt esetenként veszteséges. A munka termelékenység komoly mértékben még gépesítéssel sem növelhető. Éppen ezért ezt a tevékenységet a világ minden országában az állam valamilyen módon támogatja.
4. Az elnökség ismételtelen megtárgyalta a postás dolgozók **bérlemaradását**. Ennek alapján megállapította, hogy a bérlema-

radás az eddig megtett népgazdasági és postai intézkedések ellenére nem mérséklődött, sőt növekedett.

A bérinformációk számszerűen mintegy 20 százalékos bérlemaradást bizonyítanak a postaforgalomnál. Az elnökség ugyanakkor azt is megállapította, hogy a bérlemaradás számszerű bizonyítása sajnos számos olyan tényezőt nem tartalmaz, amit a keresetek összehasonlításánál indokolt lenne figyelembe venni. Ezért kényszerűen tudomásul veszi a bérlemaradás kimutatott mértékét.

Mindezek alapján határozottan követeli, hogy mindhárom megalakuló vállalatnál kerüljön sor egyszeri bérintézkedésre az alábbiak szerint:

- a postaforgalomnál a bérlemaradást megszüntető 20 százalékos,
 - a távközlésnél a bérlemaradást pótló és az igen jelentős struktúraváltást elősegítő 20 százalékos,
 - a műsorszórásnál ugyancsak a bérlemaradást megszüntető 15 százalékos mértékben.
5. A Posta Vállalatnál a következő évben meg kell akadályozni a bérlemaradás újratemelését. Ezért itt elengedhetetlen az úgynevezett **követő bérautomatizmus** alkalmazásának garanciája.
 6. A foglalkoztatási biztonság érdekében elengedhetetlennek tartják és javasolják, hogy a felszabaduló munkaerő értelmes és hatékony foglalkoztatása ne csak az egyes vállalatok számára legyen kötelező, hanem az **utódvállalatok részére is írjon elő** az alapító e témában együttműködési kötelezettséget. Ugyanakkor egyedi esetekben szükséges a kordedvezményes nyugdíjazás és a végkielégítés rendszerének alkalmazása is.
 7. Az elnökség úgy foglalt állást — tekintettel a téma fontosságára —, hogy nyílt levélben fordul a miniszterelnökhöz.

Nyílt levél Németh Miklós miniszterelnöknek

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

A Magyar Posta évszázados történetében jelentős fordulathoz érkezett. Több hónapos előkészítés után döntés előtt áll a posta szervezetének korszerűsítése.

A 70 000 postás nem kíván és nem akar néma szereplője lenni a munkahelyének jövőjét, sorsát, valamennyiük munkavállalói biztonságát alapvetően meghatározó döntéseknek.

Ezért a dolgozók, érdemi módon élve a Munka Törvénykönyvében biztosított munkavállalói, dolgozói közösségi és szakszervezeti jogaikkal, a Magyar Posta szervezatkorszerűsítési javaslatát az elmúlt hetekben az egész országban megvitatják, és 1989. szeptember 8-án országos tanácskozáson összegezték a munkavállalók véleményét.

Határozott véleményük volt, hogy alapvetően a hírközlésfejlesztés új lehetőségeit megteremtő szervezetmódosítás nem sértheti a dolgozók érdekeit, eddig megszerzett jogait, és nem ronthatja élet- és munkakörülményeiket.

Az országos tanácskozást követően további egyeztetésre került sor két olyan lényeges kérdésben, amelyek miniszteri, illetve minisztertanácsi döntési hatáskörbe tartoznak. Ez a két kérdés a javasolt postai vállalatok konkrét formái és működőképességükhöz szükséges feltételek.

A postás dolgozók határozott véleménye, hogy a szervezetmódosítást csak akkor és úgy szabad végrehajtani, ha a javasolt három önálló vállalat működőképességét biztosító feltételeket a kormány is garantálja. Ezért első lépésben három államigazgatási irányítású vállalat jöjjön létre. A távközlés területén a részvénytársaság alapítását előzze meg az állami tulajdon részletes és alapos vagyonértékelése.

Az önálló vállalatok működésének egyik alapvető feltétele, hogy ne csak az átalakulás évében, hanem folyamatosan is biztosítva legyen a fejlesztések forrásfedezete, úgy, hogy az a vagyonállomány állagának romlását is megakadályozza.

A másik alapvető feltétel a postások többéves bérlemaradásának megszüntetését és a munkaerő-struktúra javítását szolgáló bérintézkedés. Ezért a postás dolgozók követelik, hogy a szervezetmódosítás előtt a számszerűen kimutatható mintegy 20 százalékos bérlemaradást egyszeri központi bérintézkedéssel szüntöjék meg. Követelik továbbá, hogy a postaforgalom területén — mely alapvetően közszolgáltatás — az újbóli bérlemaradás megakadályozására ún. követő bérautomatizmust kell bevezetni.

Végezetül a működőképesség harmadik feltételének tartják, hogy az újonnan kialakult három vállalat ráfordítás között változatlan színvonalon és mértékben elszámolhatók legyenek mindazok a költségek, amelyek a postás dolgozók szociális és szerzett jogainak biztosítását szolgálják.

Különösen élesen vetődött fel a kérdés a Posta Vállalatnál. Ugyanis a postaforgalom minimálisan nyereséges, sőt esetenként veszteséges. Éppen ezért a közszolgáltató tevékenységet a világ minden országában valamilyen módon támogatja az állam.

A foglalkoztatási biztonság érdekében elengedhetetlennek tartják és javasolják, hogy a felszabaduló munkaerő értelmes és hatékony foglalkoztatása ne csak az egyes vállalatok számára legyen kötelező, hanem az utódvállalatok részére is írjon elő e témában együttműködési kötelezettséget az alapító. Ugyanakkor egyedi esetekben szükséges a korendezményes nyugdíjazás és a végkielégítés rendszerének alkalmazása is.

A postások, ugyanúgy, mint más magyar állampolgár, igyekeznek követni a hihetetlen mértékben felgyorsult politikai és gazdasági eseményeket. Megértik a postai monopólium oldásának szükségességét, megértik, hogy saját tevékenységük területén is óhatatlanul megjelenik a piac, a verseny.

Szívesen vállalják ezt, biztosak az évtizedek alatt felhalmozott szakismeretükben. Szilárd meggyőződésük, hogy nélkülük semmilyen töke, semmilyen vállalkozás nem képes sem postát, sem országos igényű távközlési szolgáltatást csinálni. Ugyanakkor tiltakoznak az olyan piac, az olyan verseny ellen, amelyben az egyik fél csak a kötöttségeket örökli, a másik pedig esetleg nyereszkedik. Ők a postán belül akarnak jobb szolgáltatást csinálni, s ha a kormányzat valóban vállalkozói közeget akar teremteni a területen, akkor követelik, hogy a posta, illetve a most javasolt három vállalat tényleges versenypozícióba kerüljön.

Csak akkor és csak így tudják elfogadni és támogatni a javasolt szervezetmódosítást.

Postások Szakszervezete
Elnökség

Egy életút tisztessége

A hír igaz. **Keresztes Mihály**, a Szegedi Postaigazgatóság Területi Szakszervezeti Bizottságának titkára 61 éves korában nyugdíjba vonult.

Mi mindent jelenthet egy ilyen szikár kijelentő mondat? Akiról szól, annak egy 38 évig tartó szolgálat befejezését. Akik tisztelik és szeretik — hitem és tapasztalatom szerint sokan vannak — azoknak okot ad a tünődésre, hogyan lesz tovább nélküle.

Ellenfeleinek, mert azok is voltak — vannak kiket tisztelt és becsült, már akit lehetett —, nos ellenfeleinek talán egy röpke megnyugvással teli sóhajt, nem kell az „öreggel” többet viaskodni. Viaskodásra pedig volt alkalma két évtizedes titkári tevékenysége alatt.

Vásárhelyen, ahol született és nevelkedett, a családban tanulta meg, hogy más érték híján, az embernek saját becsületére és tisztességére féltőn kell vigyázni. A legkeményebb időkben, 1950–52-ben a nyugati határszélen szolgálta le katonai idejét. Biztos, hogy innen is hozott magával határozottságot és fegyelmet.

A postán távirtdamunkásként kezdett dolgozni, majd került később mind komolyabb beosztásba. Munkába lépésével egy időben vállalt részt az üzem szakszervezeti feladataiból. Az alapoknál, bizalmiként kezdte, majd 11 évig szb-titkárként tevékenykedett.

Kiemelkedő szakmai és társadalmi munkája alapján 1967-ben függetlenítették. Az igazgatóság szakszervezeti tanácsának munkatársa lett. A területi szakszervezeti bizottság függetlenített titkárává 1969-ben választották. A dolgozók, a tagság bizalmából ebben a tisztségben 21 éven keresztül dolgozott.

E sorok írója munkája és szerencséje folytán jó ideig együtt dolgozhatott a szegedi tszb titkárával. Bevallom elfoglaltságomat, s bátorítan kísérletet teszek annak megfektetésére, hogy mit is takart az úgynevezett „Keresztes-stílus”. Mitől van az, hogy így vagy úgy mindenkire hatással tudott lenni.

Mi ennek a nem mindennapi embernek a titka, varázsa? Miből táplálkozik hite, ereje?

Néhány szó a „Keresztes-stílusról”. Ennek a stílusnak meghatározó jegye az igazság keresése, a dolgozók jogos követeléseiről folytatott szüntelen harc. A rangot, a beosztást csak akkor tisztelte, ha mögötte embert is talált. Véleményét egyenesen, lényegretörően, mindig szemtől szembe fejtette ki. Ejtett sebeket, és őt is többször megsebeztek.

Voltak tévedései is, mint mindenkinek, aki az elmúlt 20 évben ebben az országban a szakszervezeti mozgalomban dolgozott. Egy dologban azonban soha nem tévedett, hogy szolgálni, meg kell szolgálni a dolgozókat, a tagság bizalmát. Ez adott erőt és hitet mindennapi harcához.

Az emberekkel való kapcsolatteremtés a közös hang megtalálása nem volt gond számára, legyen az árokásó betanított munkás, vagy államtitkár. Sokat jelent számára a barátság. Erejéhez mérten ma is tartja régi munkatársi kapcsolatait.

Végezetül mi volt a titka? Úgy gondolom, nem volt. Az évtizedek során munkájával, emberségével, szerető szigorával kivívta a szakszervezeti tagság, a dolgozók megbecsülését, tiszteletét. Azt hiszem, csak így érdemes csinálni.

Kiállt egy ember a sorból. Hiányozni fog.

*

Keresztes Mihály munkásságát és életútját a *Munka Érdemrend arany* fokozatú kitüntetésével ismerték el. A kitüntetést a Szegedi Postaigazgatóság október 17-én tartott szakszervezeti bizalmi testületi ülésén *Gricserné Heszky Enikő* főtitkár adta át.

Meszlényi Ferenc

Hasznosítható tapasztalatok

A Német Postás Szakszervezet meghívására augusztus 27-től szeptember 2-ig szakszervezeti ifjúsági delegáció tartózkodott a Német Szövetségi Köztársaságban. A frankfurti repülőtéren a delegációt *Rolf Büttner*, a Német Postás Szakszervezet KV ifjúsági osztályának vezetője fogadta. Ezután utaztunk Gladenbachba, az oktatási központba, ahol 3 napot töltöttünk. Ez alatt az idő alatt nagyon sok érdekes előadást hallottunk, s a szakszervezet és a szakma időszerű kérdéseire sok hasznosítható információt kaptunk.

Szerdán delegációnk Frankfurtba utazott a Német Postások Szakszervezetének Központjába, hogy a hallott információkat a gyakorlatban is megtekinthessük. Bemutatták saját nyomdájukat és számítógépes központjukat, ahol a szakszervezeti tagok pontos adataival dolgoznak. Majd meglátogattuk a frankfurti 3-as és 4-es postahivatalt, ahol a számítógépes levél- és csomagirányítási rejtelmekkel ismerkedhettünk meg.

Másnap Dortmundba utaztunk, s meglátogattuk a 2. számú távközlési hivatal mellett működő szakoktató központot. Itt mutatták be, hogy az NSZK-ban, ezen belül is a postán, hogyan is folyik a szakemberek képzése. Ami számunkra elég különleges, hogy az NSZK-ban, a szakirányú képzést az üzem, illetve a posta végzi, az erre rendszeresített épületeiben, ahol a 16-17 éves fiatalok már dolgozóként tanulnak, és hetente csak 2-szer járnak iskolába.

Ez után egy záróbeszélésen vettünk részt, amelyen jelen volt a Német Postás Szakszervezet elnökhelyettese, *Klaus-Dieter Zemlin* is. Feltett kérdéseinkre, melyek szakmai és szakszervezeti jellegűek voltak, választ kaptunk. Kérték véleményünket a szakszervezet munkájáról, az ottani munkakörülményekről, és a tapasztalatcsere hasznosságáról.

Munkánk befejeztével vendéglátóinkat a Magyar Posta-szakszervezet meghívta 1990-re egy hasonló jellegű tapasztalatcsere.

Vendéglátóink nagy szeretettel gondoskodtak szórakoztatásunkról is. Így meglepetésként az NSZK-ban nagyon híres musicalt, a *Starlight Express*-t. Pénzeken indultunk Bochumba, ahol a delegáció hivatalos volt a Német Szakszervezeti Szövetség nemzetközi konferenciájára is, amit a második világháború kitörésének 50. évfordulója alkalmából rendeztek meg.

Ezután egy záróbeszélésen vettünk részt, amelyen jelen volt a Német Postás Szakszervezet elnökhelyettese, *Klaus-Dieter Zemlin* is. Feltett kérdéseinkre, melyek szakmai és szakszervezeti jellegűek voltak, választ kaptunk. Kérték véleményünket a szakszervezet munkájáról, az ottani munkakörülményekről, és a tapasztalatcsere hasznosságáról.

Munkánk befejeztével vendéglátóinkat a Magyar Posta-szakszervezet meghívta 1990-re egy hasonló jellegű tapasztalatcsere.

Lehner Szilveszterné

Postás Hűség Alapítvány

A Magyar Posta Törzsgárda Szabályzatának legutóbbi (4. sz.) módosításában rendelkezett a törzsgárdatagok nyugdíj-kiegészítő szociális támogatásáról is. Azóta a szakszervezetet és a szerkesztőséget közvetlenül is sok dolgozó kereste meg azzal a kéréssel, hogy foglalkozzunk a témával, hiszen nem mindenki ismeri az Alapítvány teljes szövegét, illetve az nem mindenki számára egyértelmű. A teljes körű tájékoztatás és a felhasználhatóság céljából lapunkban is közöljük az Alapítvány teljes szövegét. A szerk.

Alapító okirat

A Magyar Posta Központja (a továbbiakban: Alapító) hűség- és hosszú szolgálatuk elismeréseként a Magyar Postától nyugdíjba vonult dolgozók nyugdíját kiegészítő szociális támogatására Alapítvány létesítését határozta el a következők szerint:

1. Az Alapítvány neve: Postás Hűség Alapítvány (a továbbiakban: Alapítvány).

2. Az Alapítvány célja: szociális jellegű anyagi támogatás nyújtása a postától 1989. január 1-jétől öregségi, rokkantsági nyugdíjba vonult dolgozók nyugdíjának kiegészítése céljából az alábbi feltételekkel:

a) a támogatás folyósítására a Magyar Posta Törzsgárda Szabályzata szerint elismert — legalább 15 éves — törzsgárda tagsággal rendelkező dolgozók jogosultak.

b) a támogatást első ízben a dolgozó nyugdíjazása utáni 12 teljes hónapot követő hónapban, majd folyamatosan élete végéig havonként rendszeresen kapja a 3. pontban megállapított mértékek szerint.

3. A támogatás mértéke havonta:

30 vagy ennél több éves törzsgárdatagság esetén	1000 Ft,
25–29 éves törzsgárdatagság esetén	900 Ft,
20–24 éves törzsgárdatagság esetén	800 Ft,
15–19 éves törzsgárdatagság esetén	700 Ft.

4. Az Alapítvány induló vagyona 50 millió forint, melyet az Alapító az alapítás jóváhagyását követő 30 napon belül

bocsát az Alapítvány rendelkezésére, az alapítás évében nyugdíjazottak támogatásának fedezetére. Ezt követően az Alapító minden év január 10. napjáig 50 millió forintot az Alapítvány rendelkezésére bocsát a tárgyévben nyugdíjazottak támogatásának fedezetéül.

5. Az Alapító a 3. pontban meghatározott támogatások teljesítése és értékének megőrzése érdekében az Alapítvány rendelkezésére bocsátott összeget — amennyiben szükséges — bármikor felemlheti.

6. Az Alapítvány vagyonát növeli a tőke hasznosításából a vagyonkezelőtől vagy más forrásból származó vagyon is. Az Alapítvány a teljes vagyont az alapítványi cél teljesítésére használja fel.

7. Az Alapítvány kezelő szerve az Alapító által megbízott háromtagú kuratórium, melynek tagjai e tevékenységüket társadalmi megbízatásként látják el.

8. Az Alapítványhoz a Magyar Posta által alapított gazdálkodó szervezetek az alapító okiratban foglaltakkal megegyező dolgozói támogatási feltételekkel csatlakozhatnak. Az Alapítványhoz történő csatlakozás elfogadására a kuratórium jogosult.

9. Az Alapítvány vagyonrészévé válnak a jogi és magán-személyek által az alapítványi cél teljesítése érdekében felajánlott vagyoni hozzájárulások, amennyiben azokat az Alapítvány kuratóriuma elfogadja.

10. Az Alapítvány székhelye: Budapest XII., Krisztina krt. 6—8.

11. Az Alapító az Alapítvány vagyonának kezelőjéül a Postabank és Takarékpénztár Részvénytársaságot jelöli ki, amely gondoskodik az Alapítvány gazdálkodásáról, a dologi és adminisztratív feltételek biztosításáról, a támogatások utalványozásáról, oly módon, hogy az alapítványi cél maradéktalanul megvalósuljon. A vagyonkezelő a gazdálkodásról évenként köteles az Alapítvány kuratóriumán beszámolni. A vagyonkezeléssel járó feladatok megvalósításának módját az Alapítvány a Postabank és Takarékpénztár Részvénytársasággal külön megállapodásban rögzíti.

12. Az Alapítvány megszűnése esetén a tiszta vagyont az Alapító és az Alapítványhoz csatlakozott gazdálkodó szervezetek között — vagyoni hozzájárulásuk arányában — fel kell osztani.

*

A támogatás csak saját joga jár. A nem főfoglalkozású postai dolgozóknak, illetve az 1989. január 1. előtt nyugdíjazottaknak — alapítványi vagyon hiányában — a támogatás méltányosságból sem folyósítható.

A támogatás folyósítására minden hónap 5-ig kerül sor, melynek mértékét a Postás Hűség Alapítvány alapító okirata tartalmazza. Az alapul szolgáló törzsgárdatagság megállapításánál kizárólag a nyugdíjazásig ténylegesen megszerzett törzsgárdaidő vehető figyelembe.

A nyugdíj-kiegészítő szociális támogatás mértékét — figyelemmel a nominálbérék, illetve a nyugdíjak időközben bekövetkezett növekedésére — rendszeresen (legalább 5 évenként) felül kell vizsgálni, és a szükséges mértékben a Postás Hűség Alapítvány részére átadott vagyont — a lehetőségekhez mérten — fel kell emelni.

Vihar után Szolnokon

Szeretem Szolnokot és a szolnokokat. Nyílt szellemű, tevékeny emberek. Talán ezért van az, hogy Szolnokon mindig történik valami. Legutóbb éppen az 1-es postán zajlottak különös események, amelyeknek végén új vezetőiséget kapott a hivatal.

A többéves csatározások következtében távozott a régi vezető és helyettese, helyükre a Debreceni Postaigazgatóságról jöttek új emberek.

A történethez hozzátartozik, hogy a több mint 130 embert foglalkoztató szolnoki hivatal vezetője 35 éven át *Riegler László* volt. Az ő idején példás rend, évtizedeken át kitűnő minőség jellemezte a hivatalt.

Nyugdíjba vonulásával ezért is maradt nagy űr utána. Ezt az űrt kellett volna betöltenie 1982-től egy kevés postai gyakorlattal rendelkező, a főiskolát éppen befejező 32 éves szaktársnőnek. Az igyekező, felkészült és sok mindenhez értő — így jellemezték *Koller Gizellát* — újdonsült vezető bizonyára megkapta volna a türelmet a szakmai vezetőktől és a beosztottaktól is ahhoz, hogy beletanuljon az új szerepkörbe. Annak ellenére is, hogy modora nem volt mindig tökéletes, vagy ahogy ma emlékeznek rá: „Szerette éreztetni, hogy ő a főnök.”

Egy embertől azonban nem kapott türelmet, a saját helyettesétől. A helyettes is nő volt, idősebb az új vezetőnél, postatiszti végzettséggel. Ádáz harc kezdődött a két vezető között, amely először csak a hivatal dolgozóinak életét keserítette meg. Különböző érdekcsoportok alakultak, dúlt a csata, a hivatal pedig közben elvesztette az évtizede megszokott kitűnő minősítést, egyre nagyobb lett a káosz.

Aztán a harc áttevődött más hadszínterekre. A rossz gazdasági eredmények, a növekvő belső feszültségek, a feljelentések és névtelen levelek (még Kádár Jánosnak is küldtek!) következménye azonban nem az lett, hogy rendet teremtett a fejekben a szakmai vezetés, közbelépett a területi szakszervezeti bizottság. Nem. Azok, akik illetékesek voltak az ügyek rendbehozatalára, megszervezték a hivatalt, és hallgattak.

„A debreceniek csendben figyelték az eseményeket, és nem tudták megvédeni az általuk elfogadott, kinevezett vezetőt” — így emlékezik vissza *Polgár Istvánné*, a helyi szb titkára, az egyik „túlélője” a szolnoki háborúnak. Ő sosem tagadta, hogy a fiatal főnöknő pártján állt, ám az ő befolyása nem volt elég komoly tényező a küzdelemben.

Nem csigázzuk tovább az olvasók kíváncsiságát! Mert ha nem a helyi önkormányzat, a dolgozók okos gyűlekezete, a szakmai vezetés, az érdekvédelmi szervezet vállalkozik a rendcsinálásra, akkor kicsoda? Nos, ezt a hálátlan feladatot a városi pártbizottság vállalta magára. Kihallgatások, vizsgálatok követték egymást. A hivatal jó néhány beosztottja nem is tett mást, mint a pb munkatársának a kérdéseire válaszolt.

Az ügy pedig egyre mocskosabbá vált, mert arra a jól ismert útra terelődött, amelyen oly sok vezetőt lehetett — ártatlanul is — lehetetlenül tenni. Vagyis a vezetőnő iszik, a vezetőnő szereti a férfiakat stb... Ezeket a vádakokat nemigen lehet megcáfolni, ez a téli-kabátlopás tipikus esete. Mert ha iszik egyáltalán, vajon mennyit? Ha szereti is a férfiakat, ugyan hányat? A mércét — úgy látszik — a városi pb volt hivatva fölláttatni, és a hivatal vezetőnek távoznia kellett.

A botrányos helyzetet viszont végérvényesen már az igazgatóság oldotta meg. Nemcsak a hivatalvezetőt, hanem a helyettesi posztra is pályázatot írt ki. Így történt, hogy a háború végén nem hirdettek győztest, mindkét posztra új vezető került.

Az egykori hivatalvezető ma a postabank alkalmazottja. Ő ellenőrzi a hivatal postabanki feladatainak ellátását. Volt beosztottjai úgy látják, boldog, kiegyensúlyozott ember. Ha maradt is benne némi keserűség, nem látszik rajta.

Helyettese, a Szolnok 2-es hivatalban hírlapbiztos lett. Azt mondják róla, sértett ember, úgy érzi, alaposan cserben hagyták régi barátai. Régi munkahelyére nem jár be baráti látogatásra.

És hogy mit tettek az események idején az ott dolgozók? Dolgoztak kérem, ugyanis ha az ablakoknál hosszú sorok állnak, nemigen jut idő frakciózásra.

Zimmermann Ottó

A pestlőrinci postások jóléti alapítványa

Az ötletet a hajdan ugyan-csak postás apósa hagyatéká-ban fellelt régi könyvből merítette. A Magyar Posta Személy-zetének Jóléti Alapítványa kiadásában, „Postás Útmutató 1948” címmel megjelent kötet mindazon egyesületeket tartal-mazza, melyek már a II. világ-háború előtt is léteztek és 1947-ben még „éltek”.

— Ez a véletlenül felfedezett kiadvány érzelmileg is nagy ha-tást tett rám: kiderül belőle ugyanis, mi minden, az egykori szaktársak szociális biztonság-érzetét befolyásoló, erősítő egyesület működött a postás dolgozók önként felajánlott fil-lérjeiből — mondja a húsz ész-tendeje postás Nagy Zoltán, a Pestlőrinc 1-es körzeti hivatal vezetője, a pestlőrinci postások jóléti alapítványának kezdemé-nyezője.

— Hogy csak egyetlen pél-dát említsék: 1938-ban a jóléti alapítványnak köszönhetően építhettek maguknak kórházat a szaktársak a XII. kerületben. S ugyancsak az ő adományaik-ból tették ismét működőképé-sé az épületet a háborús károk után. Hasonló módon hozták te-tő alá a postás gyermekdülűlő Zircen és a felnőttest Balatonfü-renden, melyeket csak részben kaptak vissza az ötvenes évek elején. És önerőből jött létre még számos önszerveződő egye-sület, alapítvány, illetve az oda befolyt összegekből egy ragyo-góan funkcionáló, kiterjedt szociális hálózat, ami szintén nem kis mértékben emelte az egykor világhírű posta presztízsét. Nagy-on mehökkentem ezért, amikor a hatvanas-hetvenes években megjelent kiadványok (pl. A Posta története, A Postá-sok Szakszervezetének történe-téből címűek stb.) arról akarták meggyőzni az olvasót, hogy ezek az egyesületek milyen „ne-gatívák” voltak.

A Postás Útmutató ellenben engem arra ösztönzött: próbál-kozzunk mi is a régi mintára, egyelőre hivatalon belül hason-lóval, hiszen nem titok, milyen sok — és a számuk sajnos sza-

porodik — a nehéz anyagi hely-zetben lévő, segélyre, vagy egyéb támogatásra szoruló szaktárs, akiről, ha szeretne sem tudna már az állam gon-doskodni. Így először utánané-ztem, milyen jogi feltételekhez köti a polgári törvénykönyv az alapítvány létesítését, majd tíz hivatali kollégával megbeszél-tem a lehetőségeket. Miután ők támogatták az elképzelést, ter-vezetet, illetve tájékoztatót ké-szítettem, melyet bérfizetésekor mindenki kézhez kapott.

— Összesen nyolcvanegyen csatlakoztak a kezdeményezés-hez, fizettek be egyszeri össze-get a 200 fős létszámból, a mun-kaköri beosztástól függően. A felvételtől, a táviradból, a hír-lapbelsőtől, valamint a hírlap-kézbesítők és a nyugdíjasok mi-nimum 200 forintot, az egyéb területen foglalkoztatottak pe-dig minimum 500-at. Így gyűlt össze az alapítvány 41 265 for-intnyi induló vagyona, mely-nek évi mintegy 8000 forintos kamatát a meghirdetett célra fordítjuk. Idézem az okiratból: „a saját hibájukon kívül nehéz helyzetbe jutott, vagy váratlan sorscsapás miatt súlyos körül-mények közé került postások, postás nyugdíjasok részére; postás árvák továbbtanulása-nak támogatása ösztönzőj for-májában; rövid lejáratú köl-csönök nyújtása betegség, vagy más, váratlanul bekövetkezett”.

— A létszámhoz képest talán kevésnek tűnik az alapító tagok száma. De én szándékosan nem akartam propagandát kifejezni. Hogy még véletlenül sem le-gyen „muszáj íze” a dolognak, hogy netán azt gondolják a szaktársak: no, megint valami hivatalvezetői rábeszélés. El-küldtem ellenben a tervezetet néhány körzeti hivatalvezető-nek, s többen is szívesen csatla-koztak volna hozzánk. Ezt azon-ban már nem vállalhattuk, te-kintve, hogy ez esetben már mi-niszeri engedély kellett volna hozzá, ami igen nagy plusz-munkát, utánjárást igényelne.

A helyi jelleg miatt nekünk elég csupán a kerületi tanács felügyelete. Az alapítvány kép-viselő szerve egyébként az öta-gú kezelési bizottság, melynek vezetőjét és négy tagját az ala-pító tagok, illetve az alapító ta-gsági jogot szerzett adományo-zók a saját soraikból választják. Az általuk jóváhagyott működé-si szabályzat szerint tevékeny-kedik a kezelési bizottság, mely évente egyszer, közgyűlésen számol be a munkájáról. (A mű-ködési szabályzatot az érdeklő-dőknek eljuttatjuk. A szerk.)

— Én abban reménykedem, hogy — mivel a célok azonosak — szinte az egykori eredeti egyesülési állapotot helyreállít-va, lassanként elszaporodnak a helyi alapítványok, melyeknek összefogásával később országos egyesület lehetne szervezni. És ha ez sikerülne, akkor már jogutódként léphetnénk fel, be-jelenthetnénk igényünket az egykori postás vagyonra. Ami-ből sajnos — tény, hogy nem a saját akaratából — csupán mor-zsákat volt kénytelen elfogadni a negyvenes évek végén a (mi) szakszervezetünk. Ha tehát most még nem is vállalhatjuk más hivatalok hozzánk csatla-kozást, később, egy esetleges országos egyesület létrehozata-lában szívesen vállalunk kezde-ményező szerepet.

Nagy Elek nyugdíjas kézbesi-tőellenőr 1938-ban szegődött a postához, s 1981-ben történt nyugállományba vonulása óta rendszeres besegítő. Sok évtize-des szolgálata után kerekken 6009 forintot kap havonta... De, mint mondja, ő még a „sze-rencések” közé tartozik, hiszen sok szaktársa ennek a felét, vagy alig valamivel többet, „ér-demelt ki”. Átérezve a többiek nehéz helyzetét, örömmel csat-lakozott hát 500 forinttal az ala-pítványhoz. Annál is inkább, mert 1948-ig ő is tagja volt a Postások Országos Gazdasági Egyesületének, a híres POGE-nak. Emlékezete szerint 7 pen-

gő volt a havi tagdíj, de ennek fejében a gyorssegélytől kezdve a teljesen ingyenes orvosi ellá-tásig, kórházi kezelésig min-dent megkaptak, ha bajba ke-rültek.

Kiss Kálmáné hírlapügyn-téző, szakszervezeti bizalmi, 1971-ben került a postához, s 10 évvel később a lőrinci hivatal-ba. Ő rögtön a nagycsaládoso-ka-ra, az árvákra gondolt, amikor habozás nélkül lépett az alapító tagok sorába. Kérdésemre: va-jon hogyan vélekednek e kezde-ményezésről a többiek, azt vála-szolja: sokan még gyanakvók, fásultak. Az is némi zavart oko-zott, hogy az alapító tagság vál-lalására megszabott határidő le-járta után azt hitték a szaktár-sak, hogy már lekéstek a csatla-kozással. (Amint azt utóbb megtudtuk: a jelentkezés, bár-milyen összeggel folyamatos, azzal a feltétellel, hogy aki a ha-táridő után kívánja az alapító tagságot — ami főleg annyit je-lent, hogy választó, illetve vála-sztható — annak már egy sze-ri 2000 forint befizetését kell vállalnia.)

A pestlőrinci 1-es hivatal 1989. április 25-én bejegyzett alapítványáról — amely egyé-bként másodikként létesült a XVIII. kerületben — Nagy Zo-ltán rövid cikkben számolt be a Budapesti Postaigazgatóság híradójának ez évi 2. számában. Kommentár helyett idézzük az írás utolsó bekezdését:

„... azt a bizonyos, az utóbbi időben sokat emlegetett szociális hálót nem elég csak felülről szólni. A mindnyájunk által örömmel fogadott Postás Hűség Alapítvány — ... az elmúlt 41 év egyetlen pozitív postás csodája — esetleg jóhi-reményen meglepetést bennün-ke: majd a posta gondoskodik rólunk; sajnos erre a jövőben egyedül vállalkozni nem tud. Közös, felülről-alulról kell ezt a hálót megszönnünk!” Simon Zsuzsanna

Nyilvánossággal a lakosságért

A közelmúltban a Miskolci Postaigazgatóság távközlési igazgatóhelyettese, Ombódi Bé-la sajtóértekezletet tartott, melynek keretében tájékoztatást adott arról, hogy mi indo-kolta a budapesti távbeszélő kapcsolási számok hétgyűre való átállítását, és hogy ez orszá-gos viszonylatban milyen mun-ka- és költségkihatással járt. Mint azt már az országos sajtó-ból, valamint a Magyar Posta Központja illetékesének nyilat-koztatóból tudjuk, az átállás egymilliárd forintos költséggel járt, és országos viszonylatban összehangoltan megszervezett előkészítő munkát igényelt.

Ombódi Béla ismertette, hogy a Miskolci Postaigazgató-ság területén az átállás 35 köz-pontban 100 postás műszaki

dolgozó 3300 munkaórát vett igénybe. Azóta már tudjuk, hogy a nagy költséggel járó munka beváltotta a hozzá fűzött reményeket, mert az átállás si-keres volt, ami a főváros mellett az igazgatóság érdeke is volt, mert területünkről a belföldi és nemzetközi távhívás 80 százalé-ka Budapest felé irányul.

A sajtótájékoztató a további-akban helyi, illetőleg regionális távbeszélő problémákkal foglal-koztott. Tudvalevő, hogy Miskol-con — a központok telítettsége, illetőleg túlterhelése miatt — igen nehéz telefonálni. Ezen a helyzeten segít majd a 2 milli-árd forintos beruházással épülő új régióközpont, melynek szere-lése terv szerint halad, és előre-láthatóan a jövő év IV. negyed-évében helyezik üzembe. Ezzel

egyidejűleg 20 ezer új távbeszé-lő-állomás lesz bekapcsolható. De az új központ üzembe helye-zése a mennyiségi javulás mel-lett minőségiszent-emelkedést is eredményez a telefonszolgálat-sában.

Ez év szeptemberében Felső-zsolcán egy 1000-es konténer-központot helyeztek üzembe. Ez lehetővé teszi, hogy mind-azok, akik megvették a telefon-kötvényt, még ez évben Felső-zsolcán megkapják az igényelt telefont. Egyébként ez év szept-ember 15-től kezdetét vette a telefonkötvény ötödik sorozatá-nak árusítása 120 millió forint értékben. Ehhez várnak még 100 milliót a közületektől és 100 millió tanácsi hozzájárulást. Az előző kötvényakciók során 2260 db magán- és csupán 15 közüle-

ti kötvényvásárlás volt. Az igaz-gatóság célkitűzése az is, hogy a szakszervezetünk XII. kong-resszusán határozat formájában megfogalmazottaknak megfele-lően a távbeszélő-szolgáltatást minél magasabb — lehetőleg európai közép — szintre emelje.

A sajtótájékoztatón elhang-zottakkal nemcsak a helyi és megyei sajtó, valamint a körzeti rádió, hanem az országos sajtó és a Magyar Rádió is foglalko-zott.

A Miskolci Postaigazgatóság a jövőben is tervezi a lakosságot közelebbről érintő ügyekben fo-lyamatosan sajtótájékoztatókat. Így kívánja még jobban ápol-ni a lakosság és a posta közötti kapcsolatot.

—horváth—

A sajtótájékoztató résztvevői

Már szerelik az új régióközpontot

A negyvenórás munkahéttel kapcsolatos tapasztalatok

A kollektív szerződés módosítása július 1-jétől lehetővé teszi a postaszervek részére a 40 órás munkahét bevezetését, azzal a feltétellel, hogy az áttérést a postaszerveknek önerőből, s gazda-sági helyzetük romlása nélkül kell azt végrehajtaniuk. Emellett nem csökkenhet a szolgáltatás színvonala és a dolgozók munka-bére. A ksz rendelkezik a kiesett munkaidő pótlására teendő intéz-kedésekről is. Ezúttal két középfokú szerv, a Pécsi Postaigazgató-ság és a Hírlap és Postaszállítási Igazgatóság ezzel kapcsolatos eddigi munkájáról számolunk be. (A szerk.)

A negyvenórás munkahét be-vezetését már évek óta külön-böző fórumokon szorgalmazták dolgozóink. A mielőbbi beveze-tésére vonatkozó igény erőtelje-sebben jelentkezett, miután is-mertté vált, hogy 1989. július 1-jétől a középfokú postaszervek hatáskörébe került annak mérlegelése, hogy a feltételek megteremtése esetén ki mikor vezeti be a 40 órás munkahetet.

A kollektív szerződés és a függelék 1989. évi módosítását úgy ítéltük meg, hogy a 40 órás munkahét bevezetésének felté-teleit 1989-ben már nem tudjuk megteremteni, ezért a bizalmi-ak testületével egyetértésben 1990. január 1-jétől terveztük a bevezetést.

Ez évi eredményeink azon-ban kedvezően alakultak, az I—III. negyedévi számok bizta-toak, ezért vállalkozhattunk a 40 órás munkahét bevezetésére. Az október havi kísérleti idő-szak tapasztalatainak figyelem-bevételével tervezzük végleges bevezetését, szabályozását. A szervezésnél figyelembe vet-tük a rövidített munkaidő beve-zetésének feltételeit meghatá-rozott irányelveket.

A végrehajtó szervek vezetői körültekintően felkészültek a rövidített munkaidő bevezetésé-re. Ezt támasztják alá a próba-szolgálati beosztások, amit fe-lülvizsgálatra az igazgatóságra megküldtek.

A kiesett munkaidő jelentős részét:

- szolgálatsszervezéssel,
- osztozott szolgálat bevezeté-sével,
- csúsztatott szolgálattal,
- a forgalomhoz igazodó szolgálati beosztások kialakítá-sával pótolják.
- A kiesett munkaidő vissza-pótlását a Pécsi Postaigazgató-ságnál az alábbiak szerint tervezzük:
- szervezési intézkedésekkel 60,8 százalék,
- teljesítménynöveléssel 25,5 százalék,
- létszámnöveléssel 7,6 százalék,
- összevont szabadnappal 3,5 százalék,
- túlmunkával 1,7 százalék,
- az átfedési idő csökkentésé-vel 0,9 százalék.
- összesen: 100 százalék

A kiesett munkaidő létszám-növeléssel történő pótlási igé-nye a távközlési üzemek belső törzsénél, a hálózatfenntartás területén foglalkoztatott dolgo-zóknál merült fel, ahol a távköz-lés-fejlesztési feladatok ezt fel-tétlenül indokolják.

A kiesett munkaidő túlórával történő pótlását a gépkocsive-zőknél terveztük. A forgalmi hi-vataloknál összevont szabad-nappal pótolják a kiesett mun-kaidő egy részét.

Felkészülten várjuk a rövidi-tett munkaidő végleges beveze-tését. Reméljük, hogy zökkenő-mentesen sikerül megolda-nunk, úgy, hogy a postát igény-bevő ügyfelek észre sem ve-szik: 40 órás munkahétben dol-goznak postásaink.

Szabó Jánosné

A kollektív szerződés, vala-mint az igazgatósági függelék módosítását a HPI bizalmitestü-lete 1989. május 9-én tárgyalta. Sok lényeges módosítási javas-lat között az egyik legjelentő-sebb kérdésnek a 40 órás mun-kahét bevezetésének lehetősé-gét tartottuk.

A vitára való felkészülés so-rán a területi szakszervezeti bi-zottság és az igazgatóság szak-mai vezetése kellő mérlegelés után úgy döntött, hogy terüle-tünkön a heti 40 órás munka-rend általánossá tételének sem szakmai, sem gazdasági aka-dályai nincsenek. Az igazgató-ság létszámának mintegy 60 százaléka eddig is 40 órát dolgo-zott hetente.

Az önálló gazdálkodással rendelkező végrehajtó egységek — a színeslapfeldolgozó üzem kivételével — úgy foglaltak ál-lást, hogy a bevezetést önerőből is meg tudják oldani. A közös állásfoglalásban úgy ítéltük meg, hogy ez az üzem is képes a megvalósításra, ha kellő figye-lmet fordít a munkaszervezésre. Az igazgatóság területén dolgo-zó órabéres alkalmazottak több-lebér igényének csekély mérté-ke pedig nem jelenthet aka-dályt.

Így a szakmai vezetés és a te-rületi szakszervezeti bizottság közösen javasolta a bizalmite-születeknek a 40 órás munkahét július 1-jei hatállyal történő be-vezetését. Természetesen a ja-vaslatot a bizalmitestület 100 százalékos szavazattal fogadta el.

A 40 órás munkahét feltételei-nek az eddig eltelt időszakban valamennyi munkaterületen megfeleltek.

(Nemcsak rajtunk múlt az a nem kevésbé lényeges módosí-tási javaslatunk, mely az utazó szolgálatot ellátók pótlékának karbantartására irányult. Teljes sikerről nem beszélhetünk, hi-szen javaslatunkat — mely a dolgozók véleményére épült és számítások is alátámasztották — csak részben fogadta el a központi vezetőség.)

A szakmai vezetőktől is meg-lepő az olyan eljárás, hogy az évek óta elhanyagolt pótlék mértékének szabályozását fél-megoldással adja függeléki ha-táskörbe, s annak ellenére, hogy igazgatóságunk felvállalta volna a további karbantartás terheit, az erre irányuló javasla-tunkat nem támogatták.)

Konrád Ervin

Tanácsok mindenkinek

Terhességmegállapítás — otthon

Terhes vagyok-e? Ez a lényeges kérdés nagyon sok nőt foglalkoztat. Mégis nehezen kerül el az orvoshoz. Hiszen a nőgyógyászati vizsgálatról mindenki húzódozik. Pedig... A terhesség megállapításának éppen az a legfontosabb célja, hogy időben derüljön ki, terhes-e a bizonytalanságban élő nő. A mielőbbi terhességmegállapítás két okból döntően fontos:

Ha az anya a gyermekét örömmel várja, akkor már az első naptól kezdve mindent el kell követnie a magzat egészséges fejlődéséért. Védelmet kell nyújtani a magzatnak a környezeti esetleges munkahelyi és egyéb ártalmakkal szemben.

Az anyának a szíve alatt fejlődő parányi magzat egészsége érdekében le kell mondani a dohányzásról, az alkoholfogyasztásról, a mértéktelen kávéfogyasztásról, az ételek túlfűszerezéséről, a túlzott zsírfogyasztásról stb. A helyes, vitamindús táplálkozás egyformán fontos az anya és a magzat egészsége szempontjából. Ajánlatos minél előbb élni a lehetőséggel, és orvosi utasítás szerint magzatvédő vitamin szedésével óvni a magzatot a különböző fejlődési rendellenességek ellen.

Minden terhes nőnek jó tudni azt is, hogy a terhesség első két hetében nem alakul ki semmiféle rendellenesség. Ez csak a tizenharmadik naptól az ötvenhatodik napig fordulhat elő. Tehát a terhesség gyors megállapítása döntő fontosságú lehet a magzat zavartalan fejlődéséhez.

Abban az esetben, ha a várandós nő a terhességet meg kívánja szakítani, akkor testi-lelki okokból ajánlatos minél előbb túl lenni ezen a mindenképpen megrázó élményen. Ezért abortuszra jelentkezés esetén is nagyon fontos a terhesség gyors megállapítása. Ejtsünk néhány szót arról is, hogy vannak olyan élethelyzetek, amelyek indokoltá teszik a terhesség meg-

szakítását (betegség, leányanya, lakásgond, ha a terhesség bűncselekmény következménye, ha a terhes nőnek két élő gyermeke van, ha 35. életévét betöltötte stb.)

Az előbbiekből leírtakból világosan kitűnik, mennyire fontos a várandós állapot felismerése. Ehhez nyújt értékes segítséget a **KÉK TESZT** (kis „házi-laboratóriumi” felszerelés), amely a gyógyszerárakban kapható 300 forint körüli áron. Az Intex A. G. Basel licenc alapján készült tesztet a Szolnok megyei Tanács Gyógyszer-tári Központja gyártja, és a Technocomp Kisszövetkezet forgalmazza. (A Szociális és Egészségügyi Minisztérium 85.412/1989. szám alatt engedélyezte a lakosság sajtó vagy hírközlő szervek útján történő tájékoztatását.)

A Kék teszt könnyen kezelhető, használata különösebb hozzáértést nem igényel. Magyarországon a lakosság kezében még ilyen érzékenységgű teszt nem volt. Forgalomba hozatalával ezen a téren felzárkózunk a nyugati országokhoz. A teszt már egy nappal az elmaradt menstruáció után tűnik ki az állapotot. A felszerelés mellett használati utasítás található, amelyet a leírt szöveg szerint pontosan be kell tartani. Ha a teszt alkalmazásával kapcsolatban valamilyen gond merül fel, a 163-22-29-es telefonszámon felvilágosítást nyújt a Családtervezési Tanácsadó, munkanapokon reggel nyolctól délutánig. Az ország minden részéből hívható.

Az otthon használható, terhességet kimutató Kék teszt „házhoz viszi” a laboratóriumot. Megkíméli a kétségektől az érdekelt nőt. Használata kényelmes, az eredmény gyors, pontos. A női nem nevében csak gratulálni lehet a forgalomba hozatalához.

Fási Katalin

Váratlan öröm...

Odakünn aránylag jó az idő, bár kissé már zimankós, de idebenn ennél is hidegebb van, tekintettel arra, hogy még nem fűtünk, takarékosági okokból. Ez is indokolja, hogy az ember miért marad a jó meleg paplan alatt, s nem akaródzik kibújni, hiába zörgött bele az ébresztő-szerkezet a hajnali kilenc óra súlyos csendjébe. Erőm elhagyott, feltápáskodni nem tudtam. Mégis megszólalt ismeretlen énemnek egy halványlábú játékos hangfoszlánya: fel kéne végre kelni...

Maradéknyi öröm megfeszítésével sikerült egyik lábam a másikra rakni, s ebben a helyzetben tovább elmélkedtem az idő múlásán. Azért is volt nehéz a felkelés gondolatlán megbárátkozni, mert úgy éreztem, hogy csak nemrég fektüdtem le. De hiába minden alkudozás önmagammal — fel kéne kelnem, még akkor is, ha vasárnap van.

Lassan körbeforgatom karsúnak mondott, de nem egészen gúnár nyakamat, s a rajta nyugvó bozontos fejem. A szemem sarkából óvatosan kitekintve, még nagyobb erőt vett rajtam a fáradtság — a költői rendetlenség láttán...

A zuhanás pontján álltam, helyesebben: fektüdtem. Az

álomba zuhanás pontján, amikor szemem az éjjeliszekrényemen levő cédulára tévedt. Felujjongtam! Valami csodálatos szöveg állt rajta. Még nem vagyok benne egészen bizonyos, de a hatodik érzékemmel érzem: valami rendkívüli... Nem, most még nem olvasom végig, hirtelen elfordítom fejem, hogy csak úgy nyikorog bele félig berozdásodott nyakcsigolyám. Na, most egy kicsit megreszkírozom a jobb szemem, majd újra elkapom, hogy most a bal szememmel hunyorogva szaladjak végig az örömteli sorokon.

Még nem teljesen értem a szöveget, csak sejtem, de már nem bírom tovább, felkapom a hivatalos cédulát, vagy ha úgy tetszik, az értelését, s az orrom alá tartva olvasom...

Akkorát ugrottam az ágyból, hogy majdnem összecsiszokolódtam postamester dedányám képevel, amely a fejem felett már régóta ott lóg a falon.

Olyannyira el voltam telve a váratlan örömtől, hogy csak a kiskert felásása után mondtam meg anyámnak, hogy a sokévi várakozás végre meghozta gyümölcsét, mert nekem is lesz telefonom.

Holnap szerelik!

— hs —

A Postások Szakszervezetének központjában működő MSZMP ártalapszervezet tagsága a szeptemberi taggyűlésen úgy határozott, hogy alapszervezeti tevékenységét megszünteti.

A pártmunkát a továbbiakban a XIV. kerületi pártbizottság székházában, önálló területi alapszervezeti formában kívánják végezni.

Az országban a második, Budapesten az első

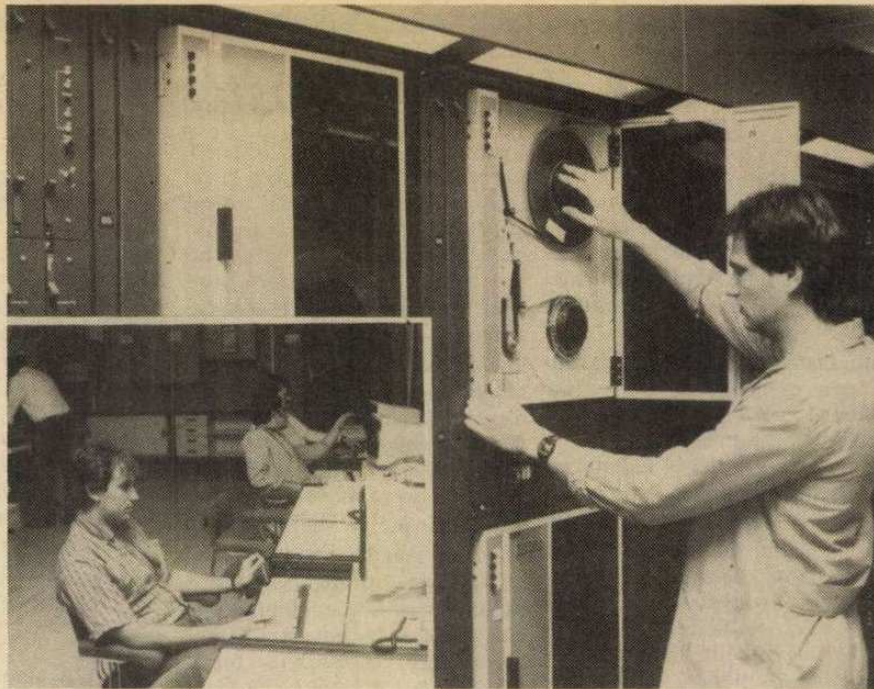
Szeptember 21-én adták át a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság épületében az új tárolóprogram-vezérlésű belföldi ADS típusú központot.

Az új központra a próbaüzem sikeres befejezése után 1989. május—július hónapokban 7170 élő vonalat terheltek át 16 vidéki és 6 fővárosi ARF központról.

A tervszerű, kemény fizikai és szellemi munkát igénylő beruházás eredményeként a Belföldi Táv hírvó Központ kapacitása megközelítőleg kétszeresére bővült.

Felvételünkön Bugyi Péter mágnesszalagot cserél az ADS központi géptermben. Menyhárt László pedig fenntartási munkát végez a terminállal.

Kerekes Sándor

„Jelentenek szorgalmasan ezren”

Olasz követ levelei a magyarokról 1526 júliusában

A főt idézett mondat **Antonio Burgio** pápai követől való, az 1526. július 26-án Rómába küldött leveléből. A főt — olasz nyelven írt — mondatban a mohácsi vesztés csata előtti magyar védelem felkészüléséről ír, az akkori magyar hírvők szorgalmas ténykedéséről. Július 16-iki levelében azt írja a nuncius, hogy a török már előbb is törekedett Magyarországra felé: „... azután amikor a király nem tartott népet, tolongott rendszerint egyre följebb Magyarország ellen, és jut följebb ily módon, és föld szakad el, amiért a királynak nagyobb a költsége azután, és annyi tévelygés foglalkoztatja, míg jai azé, aki kívánja.”

Meg kell emlékeznünk Antonio Burgionak egy korábbi, május 15-én írt leveléről, melyben már a törökök előrenyomulását jelenti be római barátjának: „Bali bég emberei átjöttek a határon, jön Pétervárad felé 20 ezer lovas, 40 nap alatt elérnek az egész Duna és Száva közére, és hányszor hány negyven földre, mire a török császár Budára ér?”

Július 26-i levelében a nuncius több izgalmas, eddig nem ismert eseményt sorol föl: hogy a kalocsaiak Nagyváradról kap-

tak némi segítséget, az Itáliából küldött segélycsapat Fiumében vesztegel, a Dunán negyven kis naszád horgonyoz nagy kiterjedésben, 1000 királyi lovas és 3000 falusi örködik valahol Budán és Pest alatt, és hogy Kalocsáról végül egy keddi napon a várbeliek elriasztották az ostromló törököket, és sok janicsárt megöltek. — Burgio úrnak, Leónak — Perjes Géza hadtörténészünk szerint — az egyik legnagyobb kézességéből, „írásra kényeszerítő kezeségéből” ír Magyarországról. Az utóbbi kifejezés Antonio Burgio júliusi leveléből való, melynek most bemutattunk fordításunkban.

„Utolsó volt az én ügyvivőségem 16-án. E hely olyan sok győtrő napja után... kiment Ofelsége, az uralkodó Budáról, e hónap 20-án. A bizonyos első szálláshely két mérföldnyi távolságra van délre, ahol aznap megállapodtak... (Talán Tétnyírről van szó, Budától az látszik két mérföldnyire)... és ugyanakkor a királyné egy másik helyre, Csepelre ment, hol a falu vége és Ofelségéé elfogták, amiért nem törtek sokan előre a fal magasának. És azokat bentől maguk a védők

rülő Csepel szelétől másfél kilométernyire.)

„Az uralkodó haladt tovább, ahogyan maguk felbecsülték: össze-vissza egy megyényire, és körültekintően elküldött onnan százat máshová. És Ofelsége maga hajtatott tovább az ő tűzhelyére Tolnára, — a királyné maga visszatért kevesekkel Pozsonyba. És megérkezett a püspök, aki még volt Boszniában, meghagyással Kalocsáról, és jelentéssel. Amíg az úrnő, aki távol 15 napi járóföldre van jelenleg, amott a török körülbelül órányira, közben... egyre támadta a várat, és... akik védenék Kalocsát, közben ott vannak Fiumében, egészen ez ideig... — Néha ott, amott ütközet van egyik helyen, majd a másikon keményen. Amazokat a vártól maguk a védők eltávolították, és megöltek sok janicsárt. Jelentenek szorgalmasan ezren...”

És Antonio Burgio újra megemlíti a kalocsai védőket: „Kedden aztán... a törökök meghamozták a várat hevesen. Az ostromlók egynémelyikét, a vakmerőbbeket könnyűszerrel elfogták, amiért nem törtek sokan előre a fal magasának. És azokat bentől maguk a védők

bátortalanították tűzeikkel és puskáikkal, és megölték a janicsárokat, elég nagy számmal, a kemény ütközetet bevégezték végül is éjszakára.”

A július 26-i levél végén egy pétervárad hírvivőről szól: „Azután van kézírás azoknak a leveléből amint érkezett Péterváradról, aki maga elbocsájtotta egy kötelessel éjjel attól az erősségtől, és átkelve a Dunán érkezett Budára, elmondta állapotukat igazán, az ottaniaktól két ütközetet, ami a törökkel ott nekik valóban adatott, és akik tőlük valóban sokat megöltek az övéik közül.”

Jót ír a nuncius az ifjú Szapolyai Györgyről július 31-én: „hogy János vajda testvére a vajda tudtával vagy akaratából családi örökségükből (anyjuk Hedvig hercegnőéből) Morvaországban négyezer katonát fogadott, és elég számos lovast állított jobbágyaik közül.”

És itt ezer királyi hírvívő, ezer királyi lovas és háromezer falusi, valamint néhány száz naszádos még ott állt az ország védelmében. És délen utoljára ott állnak még Pétervárad várának és Kalocsa erősségének hős védői.

Hegedűs László

Ember az embertelenségben...

A segítőkézség szigete

Döbbenetes könyvet olvastam. Azt mondják róla: regény. Dehogy regény!

Regényíró, regényírók ezrei sem tudják kitalálni azokat a rafinált, gonosz, alávaló embertelenségeket, amelyeket kitalált Sztálin sugallatára, a Sztálint körülvevő — minek nevezem őket?! — embertelenek, akik a mások gondjában, bajában, lelki és testi fájdalomában kejelegtek...

Miért emlegetem ezt a könyvet, amikor nem is róla írok...? Azért, mert még a postások iránt érzett bizalommal is viszáztak — hosszú éveken át. A „letartóztatási járvány” idején az emberek elhurcolásának annyiféle variációját ismerte a sztálinista rendszer-módszer, amennyit ép emberi íróelme kitalálni sem képes.

A könyv címe: Gulag-sziget-csoport; szerzője: Alekszander Solzsenyicin. Számomra — pillanatnyilag — az a legdöbbenetesebb benne, hogy...

Mit is ír...?!

Egek! Túlságosan lassan kell olvasni a könyvet, mert magyar földi halandó — minden szenvedése ellenére — nehezen tudja fölfogni az ott leírtakat. Az 1110 oldalas, kétkötetes műből csak néhány szó:

„... Néha valóságos játék-szerűzetűk van a letartóztatásoknak, annyi burjánzó lelemény, túltengő energia van bélijük fektetve, pedig úgysem

állnának ellent az áldozatok... akik éppen ártatlanságuk tudatában nem gondoltak a legkisebb ellenállásra sem... Mire gondolhattak? Csak erre: „... Ez tévedés! Majd kiderítik...!”

Nem derítették ki.

Akit nem az utcáról, nem a gyárból, nem a moziból, nem a bulvárról, nem az eszpresszóból, nem máshonnan, hanem a lakásáról vittek el, ahhoz általában postásként kopogtattak. Mert a túlságosan devalválódott sztálinista világban ugyan ki kopoghatna egy jólelkű, gyanútlan ember lakásának ajtaján, ha nem a nagyszívű, segítő-kész postás...?!

Annál alávalóbb a módszer. Visszaél a jóhiszeműséggel, a lakó teljes bizalmával, amellyel senki mást, csakis a postást várták, „... mert ha egyszer kopogtat, ki lenne más, mint a postás?”

Miért érint mindez mélyen, döbbenetesen...? Azért, mert kisgyermekkorom óta kedves élmények fűznek a postáshoz, az újságokhoz. Ez a két utóbbi az én gyermekkoromban még egy volt.

A postás naponta meglátogatta minket. Leveleket, újságokat hozott. És miután szüleim dolgoztak, úgy egész nap egyedül voltam. Kimondhatatlanul jólesett, hogy mindig volt hoz-

zám pár kedves, érdeklődő szava, és még színes, érdekes papírokat is adott. Mi, gyerekek, úgy hívtuk ezeket: sorsjegy. Igazából nem is tudtam, hogy mi is az a sorsjegy, de most, érett fejjel visszagondolva azt hiszem, lejárt, vagy elrontott lottóféle lehetett. Számomra mindez a kedvesség, a kedveskedés jele volt, mert nekem adta, és ez jó cserebere tárgy volt babázó-babaruházó éveimben.

A postáról is nagyon érdekes élménytárt őrizgetek. Örültem, ha oda mehettem. A postás-kisasszonyok az ablaknál izgalmas dolgokat műveltek. Pár fillérért bélyeget adtak, kopertát, levél-papírt. Összekapcsolták telefonon az egyik embert a másikkal, pedig semmi mást nem tettek csak hallóztak és madzagos szögféléket dugdostak egyik lyukból a másikba. A pecsételővel meg nagyokat koppintottak hol a fekete párnára, hol a levélben levő bélyegekre...

Aztán írtak valamit, és a papírt beletették a mennyezet felé szétőrzésbe. Aztán megnyomtak egy gombot, s ekkor elkezdődött a sugár... és mögöttem megszólalt valaki süttögvá:

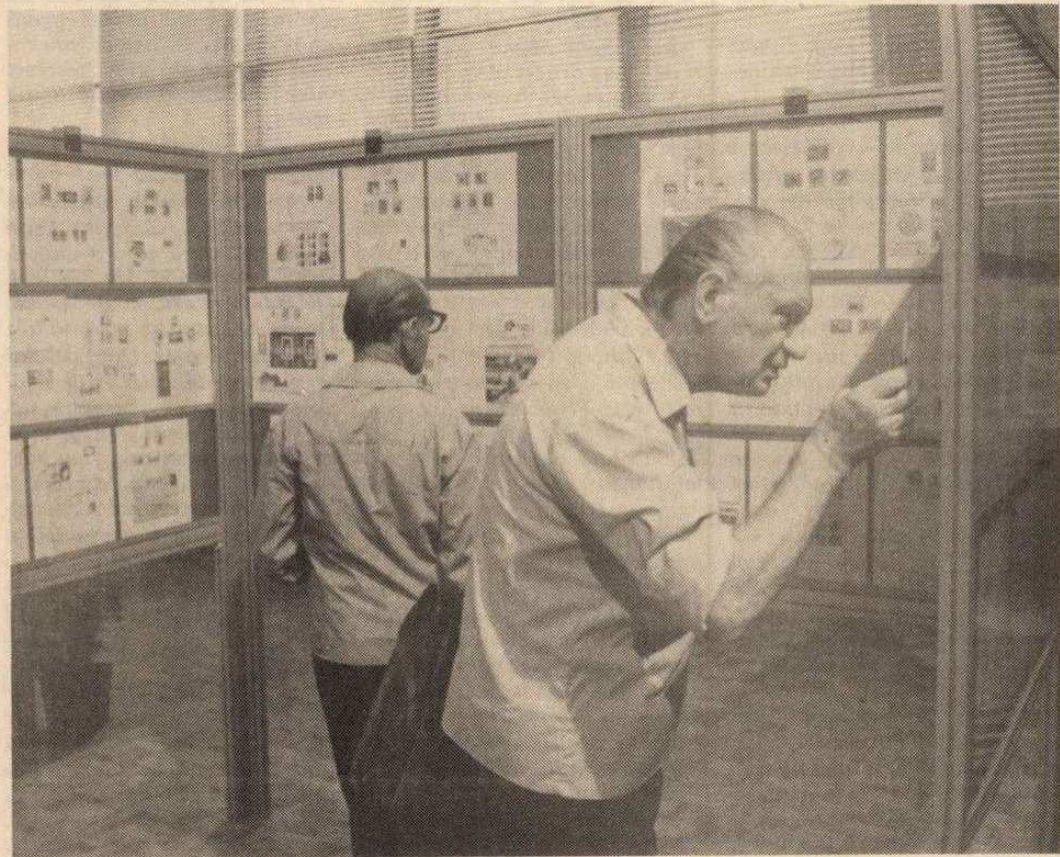
— Ez a csöpposta...

A bélyegek igazi gyönyörűségek voltak! Házakat, várakat, szép embereket, hidakat, kedves mesefigurákat, virágokat, rokonszenves állatokat ábrázoltak... Amikor pedig megszűnt

Évente nem egy, de nem is tíz esetben volt dolga Párizsban a Pasteur Intézetnek kutya-harapástól szenvedő, sok esetben a vesztéshez vezető sodródó francia kézbesítőkkal. George Poisson, a párizsi főposta 50 éves kézbesítője éppen a Pasteur Intézet előtt járt, hogy majd bemenve a főportára, leadja az intézetnek érkezett postai küldeményeket, amikor hátulról nekirontott egy hatalmas kutya, és mindkét lábán mély sebet ejtett éles fogaival. Az így megsérített Poisson kézbesítő önmagával szemben is tudta kötelességét, nyomban berontott az intézetbe, ám utána lopakodott a tett elkövetője, a kutya is.

— Poisson úr — mondta az ügyeletes orvos —, nagy szerencse a szerencsétlenségben, hogy éppen intézetünk előtt történt a baleset. Már megfogtuk a kutyát, éppen vizsgálat alatt áll, nem volt-e veszteség! — Közben az orvos kezelésbe vette a kézbesítőt.

MEDFILEX '89 címmel egészségügyi és vöröskeresztes témájú nemzetközi bélyegkiállítást rendezett a MABÉOSZ szeptember második felében

analfabétaságom — sok-sok kis társamtól hozta-vitte a leveleket a mi postánk, a mi postásunk...

Posta, postás, emberség — ugyanazon fogalmakat jelölték a számomra.

Hét évvel ezelőtt minden addiginál kézzelfoghatóbbá vált előttem a Magyar Posta emberbarátsága. Győr-Sopron megyében — országos kísérletként — megnyiták a postapaticákat. A legeludogottabb kis községekben — ahol nem volt patika — nemcsak a levelek, újságok, csomagok felvételét, kézbesítését vállalta a posta, vállalták a postások, hanem a receptekét, gyógyszerékét is.

Ez volt az igazi öröm — főként a kismamák és nagymamák részére! Nem kellett kilométereket utazni a téli hidegben, a nyári kánikulában, mert segített a gondos barát: a posta, a postás. Sőt! Ha a szükség úgy hozza, ma is segít minden elesett embernek a postás; kiflit, felvágottat, kenyert visz az öreg, beteg embereknek — csak úgy társadalmi munkában, csupa szívjóságból...

Sokáig azt hittem, hogy ez az emberbaráti postáskedvesség — a mások önzetlen segítése — csak vidéken, csak eldugott kis faluban él.

Tévedtem. Hála Istennek!

Hónapokkal ezelőtt fölfedeztem a postások postását szülővárosomban, Győrről — egy nagy forgalmú újságospavilonban. Ő Magdolna asszony, a mindenki postás-újságosa.

Főhadiszállása, az aprócska, sárga újságospavilon a környék lakói számára — ebben a roha-

A névsor

Rövid idő elmúltával megállapították, hogy a garázda állat veszett. Az orvos azon nyomban intézkedett: az áldozat kézbesítőt veszteség elleni szerrummával beoltotta, s a nővérek ágyba fektették. Ám a sebesült felült az ágyban, és sápadtan fordult az orvoshoz:

— Főorvos úr, legyen szíves, adjon nekem egy ív papírt és golyóstollat!

Hosszan bámulta a mennyezetet, mintha onnan fentről várna valami csodát, aztán felsőhajtott és reszkető kézzel írni kezdett. A nővérek összenéztek: ez aztán a becsületes postás. Még ebben a veszélyes helyzetben is dolgozik, bizonyára összesíti a pénzküldeményeket vagy az ajánlott leveleket. Az ügyeletes orvos azonban mást gondolt.

Mindezt látva, sajnálkozva vigasztalni kezdte:

— Poisson úr, ha nem tudná, önt a híres, nevezetes Pasteur Intézetben ápolják. Igaz, hogy veszett volt az eb, de aggodalomra nincs ok. Higgye el! Ön hat nap múlva épen, egészségesen távozhat, hogy úgy mondjam, kutya baja sem lesz. Semmi értelme nincs tehát annak, hogy pánikba essék, és rokonainak idegzetét vagy munkahegyén a vezetőit felzaklassa ilyen-fajta levél írásával.

A sebesült kézbesítő felült az ágyon, és haloványan elmosolyodott:

— Nagy tévedés, főorvos úr! Én nem leveleket írok a rokonaimnak vagy a posta vezetőinek, hanem egy névsort készítek a „jóakarati” kollégáimról, hogy ha mégis rámmagadna ez a kutya veszteség, tudjam, kiket kell majd megharapnom.

Franciából:
Dénes Géza

Velük teljes a posta

Fegyverrel a biztonsáért

A Postás Dolgozó időről időre bemutat olyan munkaköröket, amelyeket viszonylag nem túl sokan töltenek be a postán, de ahogy a rovat címe is jelzi, „velük teljes a posta”.

Most néhány sorban a Posta Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság egyik rádióállomásán dolgozó fegyveres öröket, azok munkáját, munkakörülményeit mutatjuk be olvasóinknak, már amennyire ezt a munkakör bizalmassága megengedi.

Gépkocsival érkezem Hatvan felől, s Pusztamonostor végénél balra kanyarodva, néhány száz méter megtétele után, „magánút” táblával behajtás elől védett betonúton folytatom az előrehaladást a távolból mind jobban kirajzolódó antennaerdő irányába.

Megérkezve a jászberényi rádióállomás kapujához, oldalán géppisztolyos őr fogad, s a bejárat közelében levő őreépületbe kalauzol. A látogatásom előtti napokban esős idő volt, emiatt az épület egyik szobája üresen tátong, vödörök és lavórok fogják fel a mennyezetről csepegő esővizet. Megcsodálva építőiparunk remekét továbbhaladunk, majd Bojtos Károly váltásparancsnokkal köszöntjük egymást.

Bojtos szaktárs bemutatja az őreépületben tartzkodó munkatársait, akik különböző feladatokat látnak el. Egyben rögzítem tekintetemmel, mi minden fér el egy ilyen őreépületben. Van konyha, ahol éppen az egyik őr a szolgálatban levő váltás csoport valamennyi dolgozójának az ebédet főzi. Tekintettel arra, hogy a 24 órás szolgálatból 12 órát az őrhelyen töltenek, a többi egyéb munkával — erre még részletesebben kitérek —, egy-egy dolgozó vállalkozik a bőséges ebéd elkészítésére, bár az üzemi ebédet is igénybe vehetnék.

Van pihenőszoba, hiszen az egésznapos szolgálat közben,

amikor az őrhelyről leváltják a kollégákat, pihenésükről is gondoskodni kell. Van tartózkodószoba, ahol az elméleti kiképzéshez az ismereteket elsajátíthatják. Van vezetői szoba, hiszen a váltásparancsnoknak és a polgári fegyveres őrparancsnoknak is vannak íróasztalhoz is kötött adminisztrációs feladatai.

Bojtos Károly váltásparancsnok

Van fegyverszoba, ahol a löfőfegyvereket szakszerűen és biztonságosan tárolják, na meg karbantartják. Természetesen vannak egészségügyi helyiségek is. A rövid körbenézés után leültünk beszélgetni Bojtos Károllyal, az éppen szolgálatban levő váltásparancsnokkal, s megkérem, mutassa be magukat olvasóinknak.

— Feladatunk a 65 hektáron elterülő rövidhullámú rádiósugárzó állomás őrzése. A kerítésen belül az őrhelyeken bizonyos időközönként váltjuk az őröket, ezt csoportomban én irányítom, mint váltásparancsnok. Mivel 24—48 órás szolgálat van (24 óra munkában, 48 óra szabad idő a munkahelytől távol), három ilyen váltócsoport teljesít szolgálatot.

— Az állomás biztonságáról — e csoportok irányításával — a fegyveres őrség parancsnoka gondoskodik. Ő nappal van szolgálatban. A területen őrbődék vannak elhelyezve, amelyekben telefon működik, ha éppen üzemképes, mert elég sűrűn meghibásodik. Emiatt oldalunkon CB rádiótelefont is magunkkal hordunk.

— Akkor ez azt jelenti, hogy mintegy 12 órát az őrhelyen vannak? A másik felét mivel töltik el? — kérdezek közbe.

— Elméletileg 12 órát mindenkinek az őrhelyen kell eltölteni. Azonban mivel nagy a terület, mire mindenkit leváltunk, és visszaérünk, ez jóval több időt jelent napi 12 óránál. Az őrhelyről leváltott dolgozók látják el a kapusolgálatot is. Ez esetenként további 4 órás szolgálatot jelent. Napi 4 óra kiképzési idő is van, amelynek során — az éves kiképzési tematika alap-

ján — az elméleti és gyakorlati feladatokat kell elsajátítani. Még hátra van a fegyverek karbantartása, s ezzel az elfoglaltság már meghaladja a 20 órát egy szolgálat alatt. Igyekezzünk azért 4 órát pihenésre is fordítani.

— S a bérezés milyen rendszerű? — kérdezek újra.

— Alapbérből és pótlékból áll. A legnagyobb pótlék a műszakpótlék, de sérelmezzük, hogy nekünk csak a felét biztosítja a kollektív szerződés az üzemeltető dolgozókhoz képest. A teljes fegyveresőr-állomány bruttó átlagbére néhány forinttal a havi 7 ezer alatt volt, s most, hogy a heti 40 órás munkahetet másoknál bevezették (nálunk ez nem lehetséges), átlagbérünk 5 százalékkal emelkedett. Már itt tartunk! S nálunk nincs korkedvezmény, mint a fegyveres testületknél, de a fegyelmi felelősség és a követelmény ugyanolyan. Tehát katonai ügyész vizsgálja, ha fegyverhasználat esetén valami rendellenesség történik.

Közben bekapcsolódik a beszélgetésbe Szentesi László, a polgári fegyveres őrparancsnok. Hármasban folytatjuk a diskurzust.

Sok minden felszínre kerül még. Például az, hogy a lögyakorlatot szabad időben végzik el, s az, hogy az elméleti és gyakorlati vizsgaeredmények anyagiilag is éreztetik hatásukat. (Jutalmazásnál mindenképpen.)

A kis jövedelem miatt felgyorsult az őrségnél a fluktuáció, meg sokan a vizsgákkal járó feszültséget sem bírják elviselni.

Az állomáson belül többféle szakmunkát is elvégeznek az őrség dolgozói, általában az őrszolgálat után, de szabad időben is számos alkalommal dolgoznak. Társadalmi munkában kaszálják a fűvet, ami nem csekély feladat.

Megtudom még, hogy az egész fegyveres őrség nagyon összetartó kis csapat. Bojtos Károly csoportjában állandóan segítik egymást. Ha valaki építkezik, vagy nagyobb munkája adódik otthon, akkor segítenek.

Az is kiderül, hogy Bojtos Károly éppen 10 éve van az állomáson, ebből több mint fele időt az szb tagjaként töltött el. Egy időben — az szb-titkár kilepése folytán — a titkári teendőket is ellátta. Nagy dolog ez, mert lehetne jobb is a kapcsolat a műszakik (ahogy itt mondják) meg az őrség között.

Az iskolázottság szintje állandóan emelkedik, már évek óta nincs közöttük 8 általánosnál alacsonyabb végzettségű dolgozó, s egyre több az érettségizett. Közben megfőtt az ebéd, az őrhelyről beérkezők nekiláttak a menüknek, mely húsleves volt, pörkölt házi tarhonyával, savanyúsággal...

Jó étvágyat kívánva búcsúzom el a cserzett arcú, katonás tartású jászberényi őrkötől, akik esőben, hőségben, fagyban végzik munkájukat a szabadban, az égnek törő hatalmas antennatornyok tövében.

— mohai —

Őrségváltás, katonásan, feltűnés nélkül

Sindulár Anna

Pezsgő élet a debreceni postás nyugdíjasklubban

A tizennegyedik évében járó nyugdíjasklubunk ez évben is igyekezett programját úgy összeállítani, hogy az a tagság igényeinek megfelelően, vonzó legyen.

Január 30-án nyitottuk meg ünnepség keretében az 1989-es évet. Évnyitó ünnepségünkön 82-en jelentek meg. Ez is azt bizonyítja, hogy a tagok érdeklődése a klubélet iránt változatlanul fennáll.

Több mint százan

Taglétszámunk jelenleg 102. Minden évben foglalkozunk új tagok szervezésével is, megkezdve programjainkat az év folyamán nyugdíjba menő szakértársainkat. Az évnyitón üdvözljük a sorainkba újonnan belépetteket is.

Éves munkatervet készítünk, melynek alapján hetenként tartunk rendszeresen klubfoglalkozást. Ennek keretében batus farsangi összejövetelt, nőnap megemlékezést, március 15-i ünnepséget, anyák napját, orvosi és irodalmi előadásokat tartottunk. Negyedévenként összevont névnap összejöveteleken az ünnepelteknek szerezni ajándékkal kedveskedünk. Ezek az összejövetelek igen hangulatos, kellemes időtöltésnek bizonyultak.

A jó idő megérkezésével a kirándulások kerülnek előtérbe. Tagságunk nagy része — mint az alföldi ember általában — a hegyvidékekre vágyódik. Inkább. Kirándulásaink lebonyolításához a debreceni VOLÁN Sportegyesület bérautóbuszát vesszük igénybe, melyhez elfogadható áron jutunk hozzá. El kell mondanunk, hogy kirándulásaink költségeihez a Debreceni Postaigazgatóság Területi Szakszervezeti Bizottságától — lehetőségükhöz mérten — anyagi támogatást is kaptunk.

Jóleső érzés számunkra, hogy területi bizottságunk figyelemmel kíséri klubunk életét és munkáját, s felmerült gondjaink megoldásához is igyekszik segítséget nyújtani.

Tavasztól őszi kirándulások

Az első kirándulásunk mátrai körút volt, úticélunk pedig Szentkút megtekintése. Útközben azonban gyönyörködhetünk a mátrai falvak feldíszített májusfaiban is.

Háromnapos autóbussz-kiránduláson voltunk Pécsen, ahol az ottani postás nyugdíjasklub vendégszeretettel éltetett. Visszafelé az 5. májusi debreceni látogatásukat. Dr. Csiki László klubvezető gondoskodott számunkra a szállásról és

A nyírtelki asszonykórus

az ellátásról. Mindent megtett azért, hogy jól érezzük magunkat városukban. De a pécsi klubtársaink is hozzájárultak ahhoz, hogy jóleső érzéssel emlékezzünk vissza az ott eltöltött napokra. Nagy örömet jelentett tagságunk részére a mecseki körút, ahol gyönyörködhetünk Abaliget, Orfű csodálatosan szép környezetében is. Útban hazafelé Sátorhelyen megnéztük a mohácsi történelmi emlékhelyet, majd Mohács és Baja nevezetességeivel ismerkedtünk. Gazdag és felejthetetlen emlékekkel tértünk haza 1000 kilométeres utunkról.

A nyíregyházi postás nyugdíjasklub vezetőjének, *Palicz János*nak a meghívása alapján voltunk Tokajban vonattal. A helyi nevezetességek megtekintése után a Tisza-parton láttak vendégül bennünket finom halételekkel. E találkozón is úgy éreztük, hogy még szorosabbá vált a két társklub tagjai között a barátság.

A nyár folyamán voltunk a Hármashatár-hegyen szalonnapon, az igazgatóság banki pihenőközpontjában pedig slambucfőző versenyt rendeztünk, melynek eredményességét az bizonyította, hogy üresek maradtak a bográcsok. Városunk helyi nevezetessége a debreceni Erdőpuszta, a Vekeri és Pancsikai tó. E szép környezetbe messze földről is szívesen eljönnek a kempingezők, kirándulók és horgászok. Itt voltunk kint mi is egy nap; szalonnap után hajókiránduláson vettünk részt.

Ez évi tervünkben Ópusztaszer is szerepelt, ahová autóbusszal mentünk. A történelmi emlékhely után Cserkeszőlő meleg vizes strandja nyújtott felüdülést számunkra.

Voltunk a szomszédos Hajdúböszörményben, a Hajdú szék kapitány házáat megtekinteni. Ismerkedtünk a város nevezetességeivel és állandó kiállításával is. Ebéd után — amiben a hajdúböszörményi postahivatal vezetősége volt a segítségünkre — kirándulásunk a város kellemes, meleg vizes gyógyfürdőjében ért véget.

Ez év utolsó és igen kellemes — esős napok utáni — kirándu-

lásunk a szilvásvárad Szalajkavölgye és környéke volt. Egerben csatlakozott hozzánk meghívott vendégként az egri postás nyugdíjasklub vezetője, *Rátkai Ferencné* és két társa, mivel velük igen szoros barátságban vagyunk. Itt is nagyon jól éreztük magunkat, csodálatos szép hegyek között, gyönyörű tájakon jártunk.

Kirándulásaink sikeréhez nagyban hozzájárult *Soós Zsigmond* klubvezető-helyettes lelkes munkája, mivel útközben minden esetben részletes tájékoztatást adott részünkre az utunkba eső városok, tájak nevezetességeiről, állat- és növényvilágáról egyaránt. A téli hónapokban pedig klubnapok keretében az általa készített diafilmeket vetíti le, ezzel is örömet szerezve tagságunknak.

Kapcsolataink

Klubunk 6 postás nyugdíjasklubbal és a kisvárdai „Élet az éveknek” városi nyugdíjasklubbal tart fenn baráti kapcsolatot. Ez évben közülük vendégül láttuk a szolnoki nyugdíjasklub tagjait. Bemutattuk nekik városunk nevezetességeit. Utána Bánkra vártuk ebédre őket, ahol az árnyas fák alatt igen kellemesen, jó hangulatban töltöttük el a délutánt.

Egy más alkalommal a kisvárdai nyugdíjasklub tagjai voltak vendégeink. A kisvárdai nyugdíjasklubbal *Rozinka János*nak, a körzet szb-titkárnak közbenjárásával kerültünk kapcsolatba. Így került sor nagyon szép napfényes időben, szeptember 10-én arra, hogy vezető-ségünk részéről 6-an részt vehettünk a Szabolcs megyei nyugdíjasklubok baráti találkozásán, Kisvárdán. Erre a baráti találkozóra meghívták a kárpátaljai Igaz Szó szerkesztőségét és az ungvári rádió és tévé elnökét, a magyar adás vezetőjét, riportert és főkönyvelőjét. Ez a baráti találkozó tapasztalatcserével és kultúrműsorral volt egybekötve.

Kiemelkedő része volt a műsornak a nyírtelki asszonykórus műsora, akik magyar ruhába öltözve énekeltek és táncoltak. Az ungváriak sok felvételt készítettek, hogy hazamenőven bemutatthassák az otthoniaknak azt, miként is élnek és működnek a magyarországi nyugdíjasklubok. Ezen a találkozón mi is felvettük a kapcsolatot az ungvári vendégekkel és kölcsönösen meghívtuk egymást baráti látogatásra.

Úgy gondoljuk, hogy ebben az évben is sikerült programjainkon keresztül kellemes szórakozást, ismeretterjesztést, kapcsolódást nyújtani tagságunknak, s így időnként feledtetni tudtuk az idős korral járó gondokat, betegségeket és a magányt.

Kozák Sándorné

SZÍNESDIA-PÁLYÁZAT

A Postás Művelődési Központ színesdia-pályázatot hirdet a budapesti postás amatőr fotósok számára. A pályázat meghirdetésének célja az amatőr művészeti tevékenység támogatása, új, tehetséges alkotók felfedezése és bevonása az újonnan szervezendő fotóklubba.

A pályázaton mindazok részt vehetnek, akik amatőrként, hobbiból foglalkoznak a fotózással, fényképezéssel. Egyénileg lehet csak pályázni, és olyan képekkel, amelyek eddig még más pályázaton nem nyertek díjat.

Beküldhető: 10 darab színes diaposzítív.

A képek témája kötetlen, csak az a feltétel, hogy esztétikus, jó minőségű, nyilvános bemutatásra alkalmas diaposzítívek legyenek.

Beküldési határidő: 1989. december 31.

A pályázni kívánók telefonon, vagy levélben kiírást és nevezési lapot igényelhetnek a következő címen: Postás Művelődési Központ, Budapest, Rottenbiller u. 46. 1077. Telefon: 142-93-26. Ügyintéző: *Teknős Erzsébet* műszaki előadó.

Kérjük a beküldendő diaposzítíveket normál szabványkeretbe helyezve a következő jelzésekkel ellátva, személyesen hozzák be a művelődési központba, a pontosan kitöltött nevezési lappal együtt: a diakeretek fehér oldalára írják rá az alkotó nevét, a nevezési lapon szereplő képcímek előtt lévő sorszámot, valamint színes öntapadóval vagy filctollal jelölik a kép vetítési irányát a keret jobb felső sarkában.

A beérkezett képekből 1990 januárjában előzsűri válogatja ki azt az anyagot, amely nyilvános bemutatásra érdemes. A pályázat nyilvános bemutatójára és a zsűrizésére 1990. február 26-án kerül majd sor, ahol az eredményhirdetést és díjátadást követően diaporáma-bemutatót is rendezünk.

Díjak: I. díj 1 db: 2000 forint, II. díj 2 db: 1500 forint, III. díj 3 db: 700 forint. 1 db kollektívdi: 3000 forint.

A képeket márciusban visszaadjuk.

teknős

Presszóban

A presszóban kavargott a füst. Ahogy belépett, a vendégek röhögni kezdtek. Dülledt szemeket, hahotázó arcokat láttak.

Pedig én már megbűnhődtem azért . . . — gondolta Rábai, a pulthoz közeledve . . .

— Megjött már a főhős, az aranyos tolvaj! — állt elébe a sörgyár igazgatójának gépkocsivezetője. Ugyan mit akarhat ez a nagydarab ember?

— Üdvözlöm Rábai szaktárs a gyár raktárosát, — mondta a gépkocsivezető. — Jó hogy jön. Maga okos ember. Máris fizetek magának egy . . .

A vendégek röheje a plafonig csapott. Rábai azt gondolta, nagyon rendes ember, van pártfogója is végre, hát reménykedve nézett a gépkocsivezetőre.

— Nagyon köszönöm . . .

— Nos, Rábai szaki, fizetek magának egy kifli . . . kifli . . . véget . . .

A presszó felbőgült, a gépkocsivezető tetszelegve állt Rábai előtt.

Belépett a presszóba egy egyenruhás kézbesítő. Kikerült a gépkocsivezetőt, a pulthoz ment:

— Végre leszámoltam, Jucikám. Olyan rossz a gyémom, adj légy szíves, egy fél hubit.

A gépkocsivezető tovább incselkedett:

— Rábai szaki, maga okos ember, meg ügyes is, hiszen nem olyan könnyű manapság órát lopni a munkásszálláson. Hát mondja meg nekem, miért nem eszik meg a pékek a kifli-véget?

Az egyenruhás ifjú postás letette a poharat az üres asztal-

ra, és így figyelmeztette a gépkocsivezetőt:

Ide figyelj, Miska! Rábai Feri azért az óráért már megkapta a büntetését. Nem kevés az a húsz százalék prémiummegvonás, meg nyereségcsökkentés. Én kézbesítettem neki az igazgatói határozatot. Még sajnálkoztam is rajta, amikor elmondta, miért kapta ezt a súlyos büntetést. Éjszaka felkelt a dolgát végezni a munkásszálláson, s hát ott hevert egy zsebóra. Csillagot félsötétben is az aranytól. De csak aranybevonatú volt. Felemelte és hazavitte a Nyírségbe a kislának. Az dobja rá az első követ arra, aki félálomban nem ezt cselekedte volna.

— Mesebeszéd ez, kedves postás barátom! — folytatta a gépkocsivezető. — Nos, Rábai-kám, tehát mit gondolsz, miért nem eszik meg a pékek a kifli-véget? Én megmondom magának, mert még maga is tanulhat tőlem. Azért nem eszik meg a pékek a kifli-véget, mert akkor nem tudnák eladni a kiflit. Érti?

A vendégek hangosan röhögtek, térdüket csapkodták. Rábai megszeppenítetten a kijárat ajtó felé somfordált. De a gépkocsivezető elébe állt. Két lábán hintáztatva magát, flegmán felfricskázza Rábai állát, majd nagy dolog történt: Rábainak az anyját emlegette a legcsúnyább módon. Rábai szédültlen lépett kettőt. Nem, nem ő, hanem a benne működő megmagyarázhatatlan erő működött benne. Ókölbe szorult

keze már ütött is, pontosan a gépkocsivezető két szeme közé, az orrsövényre. Az elvágódott, Rábai az ajtóhoz szaladt, de már mögötte állt az ifjú egyenruhás postás is, aki az odarohanó vendégek előtt testével védve Rábait, kicsúsztatva az utcára.

— Nos Rábaitkám, ez a Piros Jancsiszög presszó már csön-desebb hely. Örülök, hogy sikerült meglozni taxival. Azért mégse kellett volna a gépkocsivezetőt megütnöd. Ha feljelent, kijelentem neked, melléd állok. Vagyis az igazság mellé állok. Micsoda dolog az, hogy valakit így elkezdjenek piszkálni nyilvános helyen . . . Mondok neked valamit: azon a helyen neked már nemigen lesz nyugtod. Piszkálni fognak. Az előítélet a legveszedelmesebb káderpolitikai váltja ki mindenki, a brigádvezetőnek, a szakszervezeti titkárnak is van már rólad véleménye. Visszaadad azt a vacak órát, rendben, tudom, mégis . . .

Gyere el a gyárból. Nem akarok munkácsbábító lenni, de lenne egy ajánlatom. Nagyon rendes, tiszta hely a posta. Tanyai kézbesítőre lenne szükség. A fizetésed is lenne annyi, mint a gyárban volt. Hidd el, csak jót akarok. Gyere el ettől a gyártól! Gyere át hozzánk! Hivatalból is kiképeznek, de én is segítenék hogy miharabb el-sajátítsd a külterületi kézbesítést. Gondolkozz!

Ismétlem: jól jársz, ha átjössz. Én beajánlak. Nos, vá-lalod?

Két tenyér csapott egymás-ba . . .

— dénes —

A nyugdíjasklub vezetője

Új művészeti szolgáltatásaink

A Postás Művelődési Központ a vizuális művészet terén újjászervezett formában, megújult tevékenységű körökkel és új szolgáltatásokkal várja a postás dolgozókat.

A vizuális esztétikai nevelésben új szolgáltatásunk szakszervezeti kultúrfelelősök, népműveléssel foglalkozók számára óhaját módszertani segítséget nyújtani szaktanácsadás, tájékoztatás révén. Felvilágosítás kérhető a képző, ipar-, fotó-, népművészeti kiállítások, vásárok, rendezvények, pályázatok szervezésével, rendezésével kapcsolatban, valamint Budapest műemlékeiről, múzeumairól.

A képzőművészet terén a Zilahy György Képzőművészeti Stúdió tagjainak festményeiből állítottunk össze egy kölcsönözhető vándorkiállítást, melyet először a postaigazgatóságokon szeretnénk bemutatni, hogy egyre többen ismerhessék meg a stúdió tevékenységét. Szeretnénk, ha a postás dolgozók közül a tehetségesek és alkotni vágyók jobban igénybe vennék a stúdió szolgáltatásait. A kiállításokat árusítással is egybekötjük, így egyszerre hasznossá válik egyrészt a vásárlók számára, akik így képzőművészeti alkotásokhoz juthatnak, másrészt az amatőr művészek számára, mert képeik sikere újabb alkotásokra serkenti őket.

Szeretnénk, ha az igazgatóságok után más postaszerveknél is bemutatathatnánk a kiállítást, mindenütt, ahol erre alkalmas hely van (például folyosó), s meg tudják oldani az anyag őrzését, szállítást. Intézményünk a bejelentett igények sorrendjében összeállítja a kiállításokat, s a megbeszélte időpontban a helyszínen megrendezi, adja a hozzávaló propagandaanyagot, majd a tárlat befejeztével lebontja a kiállítást.

Korunk rohanó emberének, sajnos, egyre kevesebb ideje jut művelődésre, ezért a dolgozók szívesen fogadják, ha a munkahelyükre visszük a kultúrát. A kiállított képeket szemlélők számára pillanatnyi kikapcsolódást, felüdülést jelenthetnek ezek az alkotások.

Várjuk azoknak a postaszerveknek a jelentkezését, amelyek igényt tartanak erre a bemutató kiállításra, és eleget tudnak tenni a kölcsönzés feltételeinek.

Más területen is jelentős változások történtek. Elsősorban a fotókor tevékenységét szeretnénk megújítani, tartalmasabbá, színesebbé tenni a kör programját és bővíteni a tagok körét. A Posta Oktatási és Kulturális Intézetében az új körvezető, *Surján Éva* szakszerű irányításával működő fotókor csütörtökönként 17 és 19 óra között tartja foglalkozásait, ahová szeretettel várják a postás fotósok jelentkezését.

A tagtoborzást és utánpótlást szolgálja a fotózás iránt érdeklődők, kezdő fotósok számára indított alapfokú fotótanfolyamunk is. A másik jelentős fotós esemény a „Fényképezőgép postáskézben '90” címmel meghirdetett színesdia-pályázatunk, amelynek célja kettős, egyrészt a nemes hobbi támogatása, másrészt a tehetséges alkotók felfedezése és bevonása az újonnan szervezendő fotóklubba. A pályázati kiírást az intézmény havi híradóiban, külön szórólapokon népszerűsítjük, s közzé tesszük a Postás Dolgozóban.

Mindhárom újításunk azt a célt szolgálja, hogy felhívja a figyelmet intézményünk művészeti szolgáltatásaira, mért szeretnénk, ha a postás dolgozók fokozottabban vennék igénybe azokat.

Bővebb felvilágosítást ad a fenti témakörökben, és várja az érdeklődők jelentkezését:

Teknős Erzsébet

Új tanév — új helyen

A sokoldalú tájékoztatás és tájékozódás manapság egyre fontosabbá válik mindennapi életünkben. Szükség van rá, mert igényeljük. A Postás Dolgozóban megjelenő cikkek is mind több területről nyújtanak rendszeres, sokoldalú információt a postás dolgozók számára. Közöttük már hagyományosak azok, amelyek a Postások Erkel Ferenc Zeneiskolájában folyó zenei nevelés eredményeiről és gondjairól szólnak. Most az új tanévvel együtt bekövetkezett változásokról, elképzelésekről szeretném tájékoztatni a kedves, érdeklődő olvasót.

A Postások Erkel Ferenc Zeneiskolája szeptember 4-én a 87. tanévet kezdte meg. Az idei ősz az eddiektől eltérő, alapvető változást hozott a zeneiskola életében. Ennek oka pedig az, hogy a Benczúr utcai épület teljes felújítása a többéves várakozás és bizonytalanság után várhatólag már október hónapban megkezdődik. Így az eddig ott működő intézményeknek körülbelül egy és fél évig más helyeken kell tevékenységüket folytatniuk.

Az új hely keresését már hónapokkal ezelőtt megkezdtek, ami egyrészt a zeneiskola speciális tevékenysége, másrészt a magas bérleti díjak miatt nem volt egyszerű feladat. A felkutatott lehetőségek közül végül is kettő látszott elfogadhatónak az oktatás szempontjából. Az egyik a Vasutasok Szakszervezetének Ének-, Zene- és Képző-

művészeti Iskolája, a másik a Törekvés Művelődési Központ által nyújtott tanterem. A változásról időben, részletesen tájékoztattuk az érdeklődőket a Postás Dolgozóban, a PMK programfüzetében, a napilapokban és a tévé Képűjsága által.

Mindkét helyen szívesen fogadtak, és tőlük telhetően minden segítséget megadtak ahhoz, hogy zeneoktatásunkat kulturált körülmények között tudjuk végezni. Nehéz volt felmérni azonban a hallgatói létszám alakulását, hogy a régi növendékek közül ki folytatja tovább tanulmányait nálunk, és hány új növendék jelentkezik majd.

Az eddigi tapasztalatok alapján oktatásunk iránt továbbra is megvan az érdeklődés. Például a jazztanszakra járók között szép számban található vidéki hallgató (Vácról, Egerből, Szekszárdról, Ajkáról stb.). Az új növendékek mellett a régiek többsége is beiratkozott erre az évre, a postások a múlt évihez hasonló létszámmal tanulnak.

Az egymástól eléggé távoli épületekben való működés ellenére sikerült megoldani, hogy egy-egy tanszak ne váljon szét. Sajnos, a csoportos foglalkozásokat (zenei előképző, szolfézs, dzsesszelmélet, dzsesszirodalom) erre az átmeneti időszakra a helyi adottságok miatt szüneteltetnünk kell. Ezeket a főtárgyi foglalkozások keretében igyekszünk pótolni.

Ez évben 6-7 növendékhangverseny megtartását tervezzük. Megrendezésük azonban plusz terembérleti díjat jelent. Ezért arra törekszünk, hogy a hangversenyek egy részét más szervezetekkel közösen valósítsuk meg, vagy postaszervek erre alkalmas helyiségeit vegyük igénybe. Az elképzelések realizálását most készítjük elő.

A széttagoltság mindennapi folyamatos munkánkra is kihat. Úgy kell megszerveznünk belső életünket, hogy a tanárokkal és a növendékekkel való kapcsolattartás, valamint a különböző iskolai programok zökkenőmentesen valósuljanak meg. E megváltozott körülmények mellett is az a célunk, hogy oktatásunk színvonala a zenei mveltség megalapozását, terjesztését és a továbbtanulást folyamatosan elősegítse.

Az bizonyos, hogy ez a másfél év nem lesz könnyű számunkra, de a Magyar Posta Központjának nagyfokú anyagi áldozatvállalása a postáskultúra hagyományainak megőrzését és folytatását ígéri. Ez igen jelentős tett, mivel manapság nagyon sok kulturális intézmény létfenntartási gondokkal küzd.

Reméljük, hogy az épület felújításának határidejét (1990. december 31.) a kivitelezők tartják, és a következő tanév második felében már a megfiatalodott épületben, szakmailag is megfelelő tantermekben tudjuk fogadni a zenét tanulni vágyó postásokat és családtagjaikat.

Kővári József

A természetjárás napja

1888. szeptember 24-én határozta el a Pilisszentkereszt melletti Klastromkútnál *dr. Téry Ödön* vezetésével egy baráti társaság a hazai szervezett természetjárás életrehívását.

Ennek emlékére erre a napra hirdette meg a Természetbarát Társadalmi Bizottság őszi hegysegímereti vetélkedőjét és tájékoztatói túraversenyt. Nyolcvanötven jöttek el a borsónyi Törökmezőre, hogy számot adjanak tájékoztatói képességükről, térképismeretükről, a Borsónyi parkutalás és történeti életéből szerzett ismeretükről, valamint elsősegélynyújtásból.

A túraversenyen nyolc csapat vágott neki a légvonalban 11, a szervezők által logikus útnak tartott 15 kilométer távolságú pályának. A verseny előtt szellemi kérdésekre kellett válaszolni. A rajt után újabb feladatot kaptak a csapatok, a nyolc ellenőrző állomás felkeresésén kívül a pontok tengerszint feletti magasságát is meg kellett határozni tájfüttő térkép alapján. Útközben a Magyarországon található vár végződésű helységeket kellett csokorba gyűjteni.

A rajt után lázas sürgős-forrás kezdődött a kézilabdapálya melletti tűzrakóhelynél. Építettek a bográcsállványt, gyűjtöttek és aprították a fát, hozták a

vizet, vágták a hagymát, krumplit. Nemsokára a pattogó tűznél főni kezdett az elmaradhatatlan babgulyás. Közben az önkéntes „sebesültek” jelentkezésével megtörténtek az elsősegélynyújtó-vetélkedő megtartására. Öt különböző állomáson az életben előfordulható sérüléseket kellett ellátni. Áramütött ember újraillesztése befúvásos lélegeztetéssel, sebben maradó idegen test okozta sérülés ellátása, nyílt lábszártörés ellátása, II. fokú égési sérülés ellátása, artériás (ütőeres) vérzés ellátása. A válaszokat *Váczi Mária* egészségnevelő értékelte: hasznos tanácsokkal ellátva a versenyzőket.

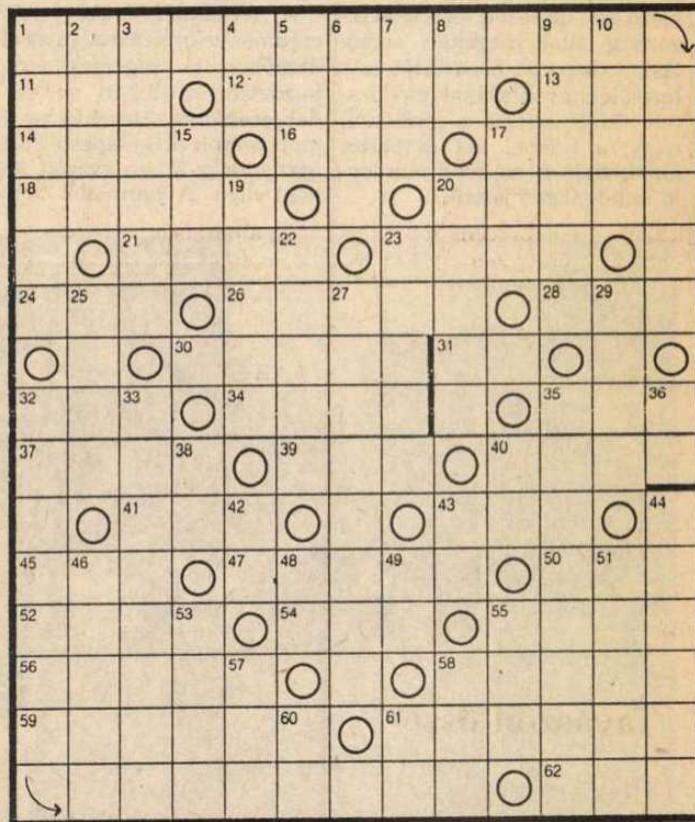
Természetesen a kézilabdapálya sem maradt kihasználatlanul, a vetélkedők után két csapat alakult, és kezdődhetett a foci.

Ezen a szombaton az időjárás is kedvezett a szabadban történő mozgáshoz. Mindenki megtalálhatta a neki legmegfelelőbb tevékenységet, és élményekben gazdagabban, felfrissülve térhetett haza otthonába.

A túraversenly végeredménye: 1. *Gogolyák Erzsébet és Papp Ilona* (POKI), 2. *Vörös Gyula, Csaba és Melinda* (TIG), 3. *Sarkadi József és Hadnagy Árpád* (PÉÜ).

Gregor László

El kell indulni...

Csoóri Sándor „Menekülés a magányból” című verséből idézünk: *El kell indulni...* (Folytatás a vízsz. 1. és függ. 32. alatt. A versidézetet kérjük beküldeni.)

VÍZSZINTES

1. Az idézet első része. 11. Jószív-e? 12. Akivel megosztja az ember a gondjait. 13. Erdei gyümölcs. 14. Iskolai figyelmeztetés. 16. Férfinév. 17. Sárga németül. 18. Az egyik nagyszülő. 20. Szeret turbékolni. 21. Dunai. 23. A ponty rokona. 24. Járom. 26. ... Welles (Az arany-polgár rendezője). 28. Germán törzs. 30. Papagáj. 31. Rangjelző. 32. A tudomány háza. 34. Jószág szállása. 35. Ülő alkalmatosság. 37. Zavaros bitó. 39. Teherautó márka. 40. Élelem (arg.). 41. Ürmérték. 43. Paraszt régiesen. 45. Ögörgő hangszor (ford.). 47. Irányítószáma 9726. 50. Szülő. 52. Londoni képtár (ford.). 54. Vidék. 55. ... mozog. 56. Előtagként természetes, eredeti. 58. Futballcsapatáról ismert olasz város (ford.). 59. Zárja a sort. 61. Honvédségi büfé. 62. Török rang.

FÜGGŐLEGES

1. Gesztenye. 2. Alakzat. 3. USA-állam. 4. Házállat. 5. Égítet. 6. Értékes érc. 7. Öblös edény. 8. Társasági forma. 9. Névelős had. 10. Német vám. 15. Gyümölcs népiesen. 17. Felsőfok-képző (ford.). 19. Görög piactér. 20. Nyugat-európai tó. 22. Arab lakos. 23. Medvefajta. 25. Ablakosok anyaga. 27. Csavazás. 29. Kívánság. 32. Az idézet második része. 33. Névelős tó. 35. Élődsi. 36. Szláv igen. 38. Filozófiai fogalom. 40. Magyar film. 42. Véd. 43. Egyik minisztériumunk. 44. Tengerek jellegzetes öble. 46. Állat ellátását szolgálja. 48. Latin és. 49. Rosszallást fejez ki. 51. Szemből állító kötőszó. 53. Így kezdődik a túlvilág! 55. Közép-európai folyó. 57. Zavaros sár! 58. Arab unió. 60. Francia arany. 61. Fél kása!

A beküldés határideje: **november 10.**

Előző rejtvényünk helyes megfejtése: ... *ember között ez az alapvető különbség.* Könyvtalványt nyertek: *Benkó Zoltán* (Albertirsa), *Képes András* (Budapest), *Képes Éva* (Érd), *Zója Szocialista brigád* (Balassagyarmat).

Fényképezőgép postáskézben

Szendró László (Postás Fotókor, Pécs): HOLLÓKŐ

1989. október 1-jétől megkezdődik a Postás Művelődési Központ Benczúr utcai épületének felújítása. A rekonstrukció idejére az épületben működő intézmények az alábbi helyszínekre költöznek.
POSTÁS MŰVELŐDÉSI KÖZPONT
Budapest VII., Rottenbiller u. 46.
Telefon: népművelési iroda: 142-93-26
Gazdasági iroda: 142-93-17
KÖZPONTI KÖNYVTÁR
Budapest V., Szent István tér 15.
Telefon: 111-48-22

ERKEL FERENC ZENEISKOLA
Klasszikus tanszak és táncdalstúdió:
Vasutasok Szakszervezetének Központi Ének- Zene- és Képzőművészeti Iskolája.
Budapest VII., Rózsa Ferenc u. 22.
Telefon: 142-41-26.
Dzsessztanszak:
Törekvés Művelődési Központ
Budapest X., Könyves Kálmán krt. 25.
Telefon: 113-82-11.
Felvilágosítás a zeneiskola irodájában, a 113-82-11-es telefonszámon.

Kispályás labdarúgótorna Pécsett

Ismeretes, hogy — a hagyományokkal szakítva — ez évtől az országos postás sportversenyeket nem összevonva, egy helyen, hanem sportágak szerint, egy-egy postaigazgatóság területén rendezik. Így került sor augusztus 26-án és 27-én Pécsett, a Pécsi Postaigazgatóság Területi Szakszervezeti Bizottságának és a Pécsi Postás Sport Egyesületnek rendezésében a nagy érdeklődéssel várt országos postás kispályás labdarúgótornára. Az előzetes jelentkezés szerint a férfiaknál 11 csapat nevezett a tornára. A nőknél 6 csapat küldte be nevezését. Dicséretükre legyen mondva, a tornán egyetlen lemorzsolódás sem történt.

Az ünnepélyes megnyitón öröm volt nézni az átlagot meghaladó szépségű pécsi postás-sportpálya üde zöld gyepén felsorakozott, mezbe öltözött postás labdarúgók színes kavalakáját, amikor is *Szépe Lőrinc*, a Pécsi Postaigazgatóság Területi Szakszervezeti Bizottságának titkára meleg szeretettel köszöntötte a részt vevő sportolókat. Ezek után *dr. Tavaszi József*, a tszb munkatársa lépett a mikrofonhoz, és ismertette az előző este ülésezett technikai bizottság által megajánlott sorsolást, a csapatok beosztását és a torna lebonyolításának módjait. Ezek szerint a férfiaknál négy, a nőknél két csoportot alakítottak. Ezen belül mindenki mindenkivel játszik.

A férfiaknál az *első* csoport győztese Debrecen csapata lett. Megérdemelten. Itt a legkisebb csapatnak bizonyult. A pécsi válogatott, bizony, csalódást keltett. Az itt szerzett harmadik helyével a továbbiakban csak a 9–11. helyért játszhatott. A *második* csoportban, a szegediek magabiztos játékkal, 17:1-es imponáló gólarányukkal jutottak az elődöntőbe. A *harmadik* csoportnál ilyen különbség nem volt. A Budapesti Postaigazgatóság játékosai csak jobb gólarányukkal és nem a pontkülönbségükkel mehettek tovább, a Budapesti Vidéki Postaigazgatóság válogatottja előtt. Szolgájon viszont dicséretükre, hogy a részt vevő 11 csapat közül korátlaguk a legmagasabb volt, s hogy egyetlen tartalék- (csere-) játékos sem állott rendelkezésükre. A *negyedik* csoport szolgáltatta a legnagyobb meglepetést. Annál is inkább, mert míg az előbbi csoportokban 3-3-nak, itt csupán két csapatnak kellett a továbbjutásért megküzdenie. És itt esett ki a torna nagy favoritja, a Távbeszélő Igazgatóság. Hogy kitől kaptak ki? A bizonyos fokig „sötét ló” Miskolctól.

A férfiaknál és a további eredményeknél maradván az elődöntőben a szegediek szoros küzdelemben 3:2-re verték a debrecenieket. Hasonló nivójú mérkőzésen a Budapesti Postaigazgatóság 3:1-re győzött Miskolc ellen. A harmadik helyet

Dr. Tavaszi József ismerteti a sorsolást

A díjakat Gricserné Heszky Enikő főtitkár adja át

4:1 arányban ezután a Debrecen szerezte meg Miskolc ellen. Az első helyet és a végső győzelmet megérdemelten Szeged mondhatta magáénak. 5:1-re verte a döntőben a Budapesti

Postaigazgatóság csapatát. Le kell azonban szögezni, hogy a gólarány itt túlzott. Nemcsak azért, mert a pestiek kor- és létszámhátrányban voltak, hanem azért is, mert 3:1-ig igen szoros volt a játék. Mindennek tetejébe ekkor a pestiek 7-est hibáztak. Az utolsó percekre érhetően elfáradtak a szegedi fiatalokkal szemben, és ekkor összeomlottak. Mindenképpen dicséret illeti őket a döntőbe jutásért.

Örülünk, hogy a hölgyek a postán e sportágban is előretörtek. Igaz, az erőviszonyok még erősen hullámszerűek. Az első csoportból a Távbeszélő Igazgatóság csapata például fölényes magabiztossággal, 15:0-as gólaránnyal jutott tovább. A második csoportban igencsak körbeverték egymást a csapatok.

Csupán egygólós jobb gólaránnyal mehetett a döntőbe a Hírlap- és Postaszállítási Igazgatóság. A 3. helyért Pécs—Szeged 5:2. Nagy volt az izgalom és a szurkolói hangerő a döntőben a HPI és a TIG között. Különösen akkor, amikor a rendes játékidő elteltével 1:1-re alakult az eredmény és hosszabbítás következett. Abba, hogy végül is a Hírlap- és Postaszállítási Igazgatóság 3:1-re győzött, talán a nekik lelkesen szurkolók is besegítettek.

Úgy véljük, hogy amikor szakszervezetünk főtitkára, *Gricserné Heszky Enikő* a győztes és a helyezett csapatoknak és játékosoknak átnyújtotta a pompás serlegeket, okleveleket, azok megérdemelt helyekre kerültek, és minden résztvevő igaz örömeire szolgáltak.

Befejezésül engedtessek meg, hogy köszönetet mondjak azoknak a társadalmi munkásoknak, akiknek fáradságos, lelkes munkája lehetővé tette a kitűnő versenyt. Ennek is volt köszönhető, hogy nem volt egyetlen fennakadás, egyetlen panasz, semmiféle sportszerűtlenség sem. Még a váratlanul jött rendkívül rossz időjárást is áthidalták. Amikor már elázni látszott minden, akkor a pécsi Nevelési Központ impozáns tornacsarnokába vonultunk át, s itt fejeződhetett be ez az örömteli torna.

Dr. Pazar Ferenc

Postások sikere világversenyen

„World Masters Games” kak-jenu verseny zajlott Dániában, Arkusban, augusztus 1–11-ig.

A magyar csapat 45 fővel képviseltette magát. Ebből három postások voltak: *Ecetné Mózes Anna*, *Óry István* és *Takács Tibor*.

Az eredmények igazán lenyűgözők voltak, nem úgy, mint az időjárás, hiszen már az első napon el kellett halasztani a versenyt az orkánszerű szél miatt.

A magyar csapat nagyon jól szerepelt. 26 aranyérmes, 16 ezüstöt és 11 bronzot hozott hazá, számos helyezést ért el. Ebből a postás dolgozók is kivették részüket. 5 aranyérmes, 1

ezüstöt és 1 bronzérmet nyertek. Emellett még helyezéseket is elértek.

Takács Tibor K—1 5000 méteren a hatodik lett, Óry István a kilencedik. K—4 500 méteren Óry és Takács a negyedik helyezett négyes tagja volt. K—2 5000 méteren Óry aranyérmet nyert társával.

Ecetné Mózes Anna (Budapest 72-es hivatal): K—1-es 500 méteren bronzérmes, K—2-es 500 méteren ezüst-, K—4-es 500 méteren aranyérmes. A vegyes számokban is nyert társaival: K—2 és K—4-es 500 méteren, valamint K—4-es 5000 méteren is.

—ma—

Delfinek, békák dobogón

Úszásoktatás Miskolcon

Már többször beszámoltunk 3 esetben döntőbe jutottak a miskolci Postás SK úszószakosztályának eredményes működéséről. Most ismét erről adunk rövid tájékoztatást. A szakosztály *Vigh József* szakosztályvezető működésének eredményeként mintegy 80 tagot számlál. Ebből 70 igazolt versenyző. Különböző korosztályt képviselnek, 6 évtől 22 éves korig. A különböző korcsoportokba tartozó úszóknak különböző elnevezésük is van. Így van: „béka”, „delfin”, „úttörő”, „gyermek”, „serdülő”, „ifj” és „felnőtt” korcsoport.

1989-ben a Postás úszói mintegy 18 versenyen vettek részt, városi, országos és nemzetközi versenyeken, Debrecen, Nyíregyháza és Miskolc több uszodájában, így Diósgyőrben, Miskolc-Tapolcán és a belvárosi Augusztus 20. strandfürdő uszodájában. Kazincbarcán csapatversenyben megnyerték az ÉRV Kupát. Nyíregyházán az országos vidéki bajnokságon

Úszóink több értékes érem tulajdonosai, több dobogós helyet értek el.

A gyermekek nagy része postás, vagy postás hozzátartozó gyermeke. Az úszószakosztály vezetője és egyben edzője *Vigh József*, a Miskolci Postaigazgatóság aktív dolgozója, aki 82 éves kora ellenére is kiváló sportember. Szakmai munkájában is tudása legjavát nyújtja. Fő feladatának tartja a postás fiatalok egészséges életmódra és sportolásra nevelését. E téren is több eredményt ért el a gyermekek gerincferdülésének és egyéb egészségi elváltozásának megszüntetésével.

E nemes feladatok mellett folyamatosan gondoskodik a versenyzők utánpótlásáról, és évente dedek óta eredményesen részt vesz a postás ifjúság egészségmegőrző és megelőző nevelésének elősegítésében.

Horváth Dezső

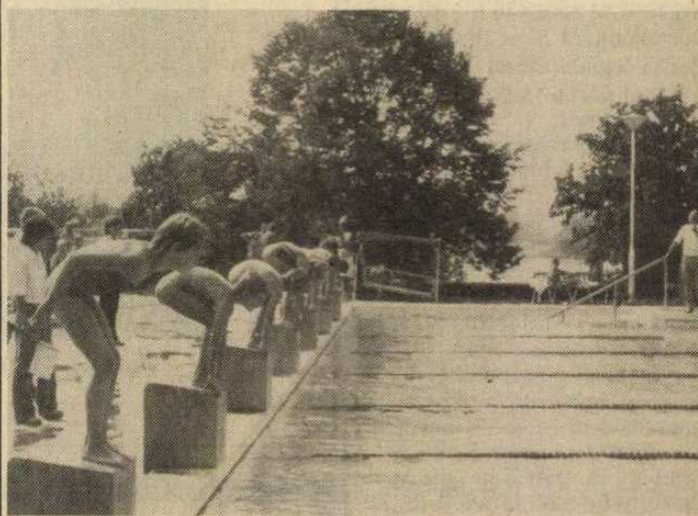
TIG—Pécs 2:0

Pécs—Debrecen 2:2

Az úszószakosztály Vigh József edzővel

Rajt

POSTÁS DOLGOZÓ
A Postások Szakszervezetének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13.
Postacím: Budapest, Postafiók 32. 1406
MNB 218-98330-4116
Felelős szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ
Telefon: 142-8777
Kiadja a Népszava Kiadó Vállalat
Budapest VII., Rákóczi út 54. Telefon: 122-4810
Levél cím: Budapest, Postafiók 32. 1964
Felelős kiadó: KISS JENŐ vezérigazgató
Előfizetési díj egy évre: 36 Ft
89—2004. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0230—3701

1 2 4 8 16 * * *